

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

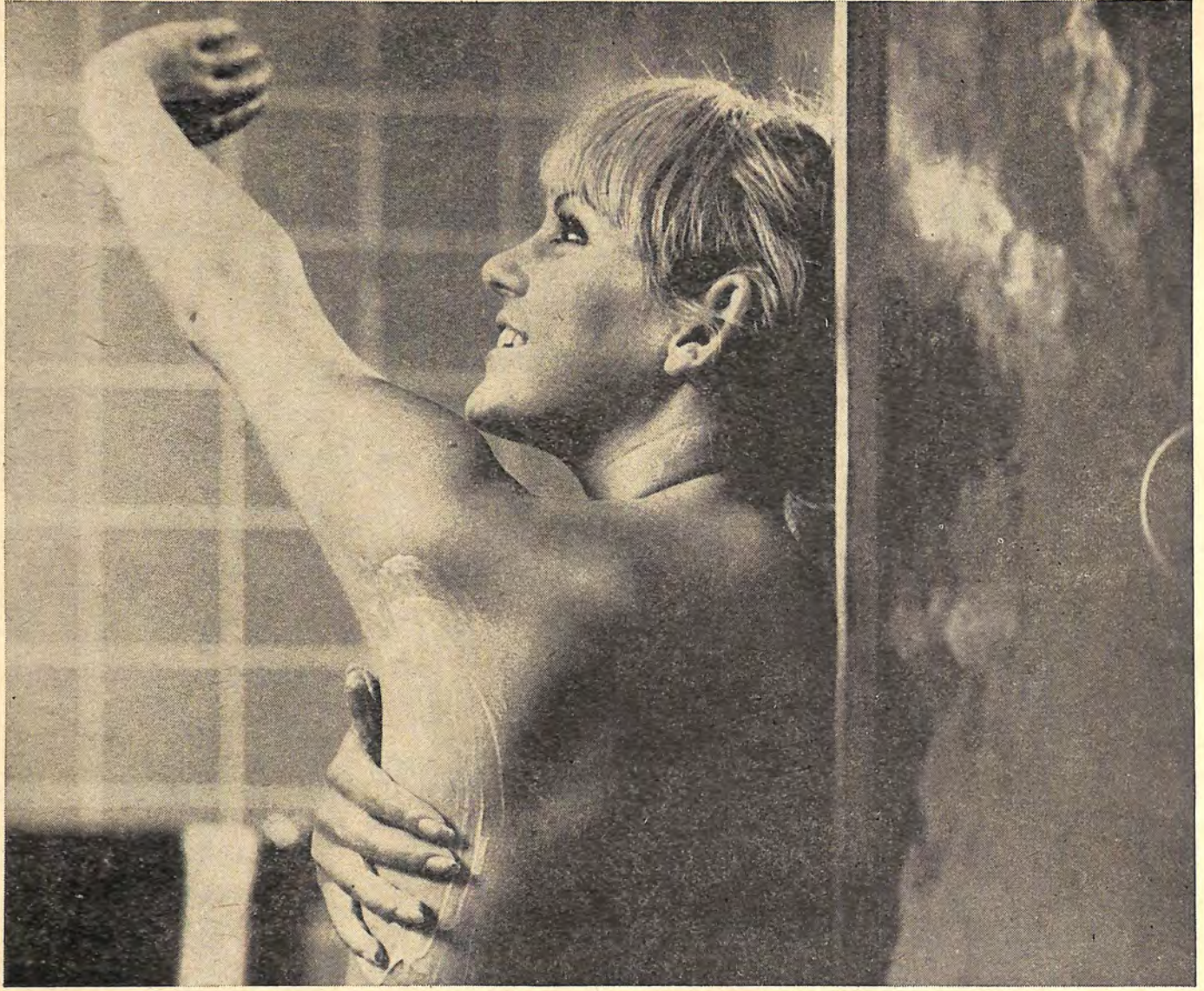
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBAHA

Demirel — NİSAN BİLİR!..

Banyodan sonra NIVEA

Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi ? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; çünkü NIVEA cilt yapısına uygun maddeler ihtiva eder. NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

NIVEA'nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 15 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Nisan 1969

Romanya kalkanı ve 1 Nisan balığı!

ESKİDEN İstanbul'da meyhaneler vardı... Mermer masalı, tahta sandalyeli, tabii görünüşlü, soluk renkli, mütevazı meyhaneler... Yıkılıp gittiler hepsi... Ve yerlerini neon lambalı, renkli mobilyalı, cafcacı restoranlar aldılar. Boğaz kıyılarında, Marmara sahillerinde listesi zengin restoranlar dizi dizi müşterileri avına çıkarlar her gece... Geçen gün gazetede okudum: Bunlar müşteriye Romanya kalkanı sunuyorlarmış.

Sakın bu satırları okuduktan sonra takvim yaprağına bakıp:

— İlâhi Akbaba! Sen de yaşlandıkça çocuklaşıyorsun! Romanya kalkanı dediğin Nisan balığı olmasın? diye sormaya kalkmayınız.

Biz politikacı değiliz ki okurlarımızı aldatmaya çalışalım.. tefeci değiliz ki yalan söyleyelim.. büyük koltuklarda hiçbir zaman gözümlerimiz olmadı ki doğruları hasır altı edelim. İstanbul restoranlarında satılan Nisan balığı değil, Romanya Kalkanı... Meğer Romanya'da kalkan makbul değilmiş, bizim balıkçılar takaya zeytin doldurur, Karadeniz'e açılır, Rumen balıkçılarıyla değiş-tokuşta zeytin yerine Romanya kalkanı alır, getirir İstanbul'a satarlarmış...

Güzel ticaret!..

Demek ki bizim vatandaşın nasibinde Romanya kalkanı yemek de bulunuyormuş... Şimdiye kadar Amerikan tavuğu, süt tozu, reçeli dağıtırdı halkımıza... Çok aç kaldık mı Sam Amca buğday da yollayıverirdi. Artık Romanya kalkanı yemeye başladığımıza göre, gel keyfim gel... Doğu ile Batı bizim için çalışıyor demektir. Öyle ya! Üç yanımız denizle çevrili, Romanya bize balık satar... Anadolu'da halkımızın yüzde yetmiş beşi çiftçilikle uğraşır, Amerika bize buğday satar...

Peki, biz ne satarız?

Biz de Nisan balığı satarız kendi kendimize...

Akbaba, okurlarıyla içli-dışlı bir dergidir. Bunca yıl sonra artık bir aile gibi olduk. Güveniyoruz ki şimdi içinizden birine elimizdeki kalemi versek:

— Haydi sevgili okurumuz, anlat şu Nisan balıklarını... desek bülbül gibi konuşmaya başlayacaktır:

— Elbette satarız... diyecektir.
— Nasıl satarız?
— Nutuk atarak...
— Başlayalım mı?
— Nurlu ufuklaaaaaar... Temel atma törenleri... Eserleceer...

— Ve de Romanya kalkanı...
— Evet, ve de Romanya kalkanı...

Hepimiz iyi biliyoruz ki, Türkiye'de bir Nisan balığı demek kalkanma demektir, sanayileşme demektir, özgürlük demektir, ihracatın artması demektir, toprak reformu demektir, memurların refahı demektir...

— Başka?

Hayırdır inşallah, bir sabah kalkar Demirel'i zayıflamış görürseniz, İsmet Paşa'yı sandıktan çıkmış görürseniz, orman yangınlarının son bulduğunu görürseniz, gazetelerde cinayet görmezseniz, dini siyasete âlet edilmiş görmezseniz, öğretmenlerin kıyımını görmezseniz, fiyatların istikrara kavuştuğunu görürseniz, takvime bakmak zahmetine katlanmadan:

— Bugün 1 Nisan... diyebilirsiniz.

İstanbul lokantalarında gerçi Romanya kalkanı yiyecek kadar düştük ama, balıkçılığımız 1 Nisan balığı bakımından zengindir. Zaten bu milletin işi gücü sabah-tan akşama karada balık avlamaktır. Cümlemiz oltalarımıza hayallerimize daldırılmış, ağlarımızı umutlarımıza sermişiz:

— Ah bankadan bir villâ çıkarsa...

— Gazete kuponu biriktiriyorum, inşallah bir ev...

— Çamaşır suyundan bir otomobil...

— Sabun kutusundan bir apartman katı...

— Diş macunundan bir motosiklet...

Ve rüyaların ülkesinde günbegün yaşarken bir sabah:

— Müjde müjde...

— Ne var?

— Müjdemo ver..

— Verdim gitti.. söyle ne var?
— Bugün 1 Nisan...

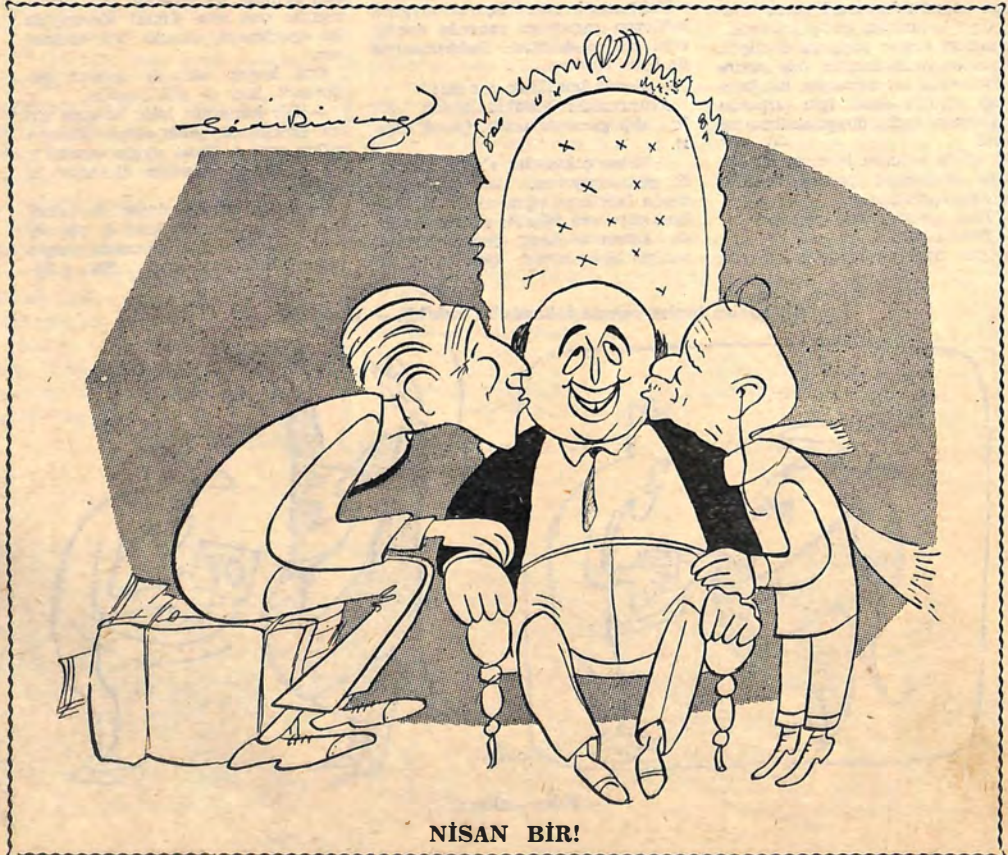
— Hay Allah yahu, bırak 1 Nisanı şimdi.. Gidelim Boğaz'da bir Romanya kalkanı yiyelim...

Ya Romanya kalkanı yiyecek kadar parası olmayanlar?

Biliyorsunuz mübareğin porsiyonu en aşağı bir yevmiye karşılığı...

Eeeee sevgili okurlar, Romanya kalkanı yiyemeyen 1 Nisan balığına fit olup, üstüne bir bardak soğuk su içti mi tamamıdır işi... Burası Türkiye!.. Sürprizler ülkesi burası!.. Yalnız 1 Nisan da değil, her takvim yaprağında bizi bekleyen neler var, neler... Aldatmaca, kandırmaca, yutturmaca o kadar çoğaldı ki 365 günün yapıtlarında «1 Nisan» yazılı takvimler hazırlanıp satılsa, en namuslu ve en doğru takvim diye rağbet görecektir.

AKBABA

NİSAN BİR!

SENDE BOZUKLUK VAR MI? Vedat SAYGEL

KAPININ önünde pırl pırl parlayan özel arabadan inip:

— Eh, senin işin oldu sayılır, ısmarla bakalım çayları, diye günlerdir nöbet tuttuğun kahveye sevinçle girince, heyecandan elim ayağım kesildi. O an ne günlerdir sıcak bir çorba yüzü görmeyen mide-min ağıktan kazanması kaldı, ne de içimde haftalardır pesimi bırakmayan alacaklılara yakalanmanın korkusu...

— Hay sağolasın, dedim. Nasıl bir iş bu?

Neşeyle ellerini oğusturdu:

— Sen şimdi işin nasıl olduğunu bırak da, çayı ısmarla bakalım.

— İstedğin çay olsun birader...

Garson!...

Aynı sevinçli sesle:

— Dur, hemen çayı söyleme, dedi. Önce bir yerde karnımızı doyuralım.

— Şimdi yanıştım işte! On gün kadar önce belli iş bulur da, muamele parası bulamam diye yüzümü kızartıp bir dosttan aldığım otuz lira-yı cebimde sımsıkı tutarken sordu:

— Sen yedin mi?

Nerden bilsin aylardır bir simite talim ettiğimi? İş bulmak için dünyanın zahmetine katlandıktan sonra, bir de yemek ısmarlayıp bizim için paradan çıkmasını diye attım kafadan:

— Sabah kahvaltıyı geç yaptığım için hâlâ acıkmadım.

Bana iş bulmuş olmanın verdiği sevinçle yerinde duramıyor:

— Öğleye kadar insan acıkmaz olur mu birader? diye fırladı yerinden. Haydi iki lokma bir şeyler yiyip gelelim.

— Yok valla, dedim. İştahım olsa, gelirdim. Sen git karnını doyur, ben burada beklerim seni.

— Sen burada aç açına otururken, benim boğazımdan nasıl geçer birader, diye kolumdan çekip kaldırdı. İçimdeki sevinç duyguya döndüştü. İnsanın en yakınlarından bile yakınlık görmediği bir zamanda, hiç tanımadığı birinin kendi için çırpındığını görmesi kadar duygulandırıcı ne vardır?

İki eliyle kolumu tutmuş, sürtiye sürtiye götürüyor! Çaresiz kalınca, pazarlığa başladım:

— Bak, gelirim ama yemem!

— Yersin yersin...

Üç gün önce oturduğum kahvede

tanışmıştık. Şuradan buradan konuşurken durumumu öğrenmiş, öğrenir öğrenmez de münasip bir iş bulmak için hatırı sayılır tanıdıklarıyla temasa geçmişti.

— Valla yiyemem! Ama madem ısrar ediyorsun, hatırım için bir çorba içerim.

— Bir kere gidelim, orada canın ne isterse onu yersin.

Kahve ocağının önünden geçerken durdu:

— Önce şu borcumuzu verelim, diye elini cebine attı. İki kahve... Bir lira... Sen bir şey içmiş miydin?

Aaa, bu kadar olmazdı artık. İş bulsun, yemeğe davet etsin, üstelik senin kahvede içtiklerinin parasını da cebinden versin!

— Valla olmaz, dedim, darlırım. İçtiğim çayların parasını ben veririm.

— Bir kere para kazanmaya başla, hovardalığın o zaman yaparsın. Şimdi müsaade et de ben ödeyeyim. İki çay, iki kahve ne ediyor? Yüzelli kuruş değil mi?

Sağ cebini araştırdı, sol cebini araştırdı:

— Hay Allah, dedi. Sende bozukluk var mı?

Daha önce akıl edememenin utanç ile ödedim hesabı.

— Çok işsiz insan gördüm ama, senin kadar şanslısını görmedim, dedi.

Neden bahsettiğini anlamadığım için alık alık yüzüne baktım. Masaların arasından kendimize yol bulmaya çalışırken açıkladı:

— Hani şu senin iş meselesi canım...

— Sahi, n'oldu?

— Sabah evden çıkarken aklıma geldi. «Yahu» dedim kendi kendime. «Çocuğa uydurma bir iş arayacağıma, şu Sabih'e bir çıtlatsam ya...»

Kahvenin kapısını açarak saygıyla bekleyen garsonun yanında durup, elini cebine daldırdı. Daldırmasıyla da bana sordu:

— Sende bozukluk var mı?

Avucumdaki bozukluklardan bir lira alıp garsona uzattı. Çıktık dışarı.

— Zaten çoktandır, «Yahu bir türlü görüşemiyoruz, boş bir zamanında fabrikaya uğra da iki lâf edelim» diye eve telefon edip duruyordun. Açtım telefonu, dedim «Oğlum vaziyet böyle böyle... Çok iyi bir ar-

kadaşım için senden dolgun ücretli hafif bir iş istiyorum.» «Telefonla olmaz» dedi. «Hazır bana işin düşmüşken bu fırsatı kaçırmam. Gel, hem görüşelim, hem de arkadaşının meselesini konuşalım.» «Seninle görüşmek için dünyanın yolunu tepe-mem» dedim. Bunun üzerine, «Ha-zırlan, arabamı gönderiyorum» dedi. Bir kaç dakika sonra araba dayandı kapıya!

Kahvenin önünde indiği araba bizim müstakbel patronunduk demek. Bir şeyler söylemiş olmak için:

— Güzel arabaydı, diye mırıldandım.

— Aaa, güzeldir, dedi. Hiçbir şeyin kötüsünü kullanmaz kâfir. Haydi gel şurada yiyeceğimizi yemişiz.

Girdik. Yemek listesini inceledikten sonra bana sordu:

— Sen ne yiyeceksin?

— Yemesem...

— Boşuna çene yorma, yiyeceksin! Böylesine önemli, böylesine hatırı sayılır biriyle karşılıklı oturmak da ne güçmüş. Ellerimi koyacak yer bulamıyordum!

— Madem ısrar ediyorsunuz, bir kuru fasulye yerim.

Gevrek gevrek gülerken, iki şiş, iki piyaz ısmarladı garsona. Eh, ilk ma-aşı alınca, bana yaptığı iyilikleri ödemeye çalışırdım elbet.

— Ne içersin?

— Sağolun, diye fısıldadım, içki kullanmıyorum.

— Yoo, hiç olmazsa bir bira iç-melisin.

Dört şişe de bira söyledikten sonra:

— Bak, dedi. Şu kasada oturan adamı görüyor musun?

— Evet.

— Üç yıl önce işsizlikten kıvranırcan görmüş, bu dükkânı ben kirala-mıştım ona işte. Şimdi Aksaray'da iki apartmanı, altında özel arabası var.

Göz kırpıp anlamlı anlamlı gül-lümsedi. Ben de gülümsedim.

— Bir kimşenin işsiz kalışına aklım erer de, üç yılda zengin oluşuna aklım ermez. Nasıl zengin olurlar?

— Valla hiç zengin olmadım ki bileyim.

— Senin zengin olman da yakındır. Şimdiye kadar kimi iş güç sa-hibi yaptıysa, kısa zamanda zengin oldu. Şimdi sıra sende... Bak o Sa-

Bizim ev (!)

Bu vatan, bizim.
Bu denizler, bu dağlar bizim.
Bu şehir, bizim.
Bu sokak, bizim.
Bu ev,
Nah bizim...

ZAM ŞARKISI

Zam, iş değil; yapma güzel!
Sen esnaflı güldürürsün.
Sürünürken güzel güzel
Sen bizleri öldürürsün...

Mukadder ÖZAKMAN

biş dediğim arkadaş var ya? Beş yıl önce durumu seninkinden kötüydü. Etilenden tuttum, iş güç sahibi ettim, bugün milyoner! Ben yıllardır çalışırım, didiririm, hamdolsun fakir de-ğilim ama, zengin de değilim.

— Bir yolunu buluyorlar demek.

— Buluyorlar ya, merak ettiğim nokta nasıl buluyorlar?

Yemekler geldi, biralar açıldı. Birinci şişede başka kimleri zengin ettiğini anlattı. İkinci şişenin ilk bardağını içerken, yapacağım iş karşılığında ayda elime ne kadar para geçeceğinin tahminini yaptı. Biraz bulunan işin müjdesinden, biraz içtiğim biranın etkisinden rahatladıkça rahatlamış, kendimi gerçek bir milyoner namzedi görmeye başlamıştım. Yemeğin sonunda garsonun getirdiği hesap pusulasını evirdi çevirdi:

— Bozdurmaya değmez, sende bozukluk var mı? dedi.

Büyük bir gönül rahatlığıyla ödedim yirmiki buçuk liralık hesabı.

— Haydi şimdi gidip çaylarımızı içelim, dedi. Ama daha önce şuradan icraya bir telefon edelim de...

— Neden?

— Kiracıyla başımız dertte de...

Jeton almak için bir tütüncünün önünde durduk.

— Sende bozukluk var mı?

Son kalan bozuklukları uzattım, bir lira aldım içinden. Telefon kuli-besine girmesiyle çıkması bir oldu:

— Gittmeden olmayacak, dedi. Sen yarın sabah erkenden kahvede bul-un olmaz mı?

— Pekli.

Bir araba çevirdi. Kapısını açıp girerken:

— Tüh yahu, dedi. Sende bozukluk var mı?

Büttünüyle bozuğuyla son kalan pa-rayı uzattım. Saydı:

— Hepsisi bu kadar mı? diye sor-du.

— Vallahi, billâhi hepsi bu, de-dim. Daha bir kurşun varsa etime yapışsın! Ara istersen...

— Neyse, dedi. Yarın sabah sekiz-de, unutma!

Ne ertesi sabah, ne ertesi ay, ne de ertesi yıl göremedim bir daha kendini. Onu tanıyan birine de rast-lamadım.

Geçenlerde garip bir tesadüf bizi tekrar kavuşturdu birbirimize. Tam-ponu popoma rastlayan pırl pırl bir arabanın direksiyonu başındaydı. Uzandığım yerden kalkınca ta-nıdı. Şoför camından başını uzatıp:

— Ooo, diye seslendi. Şükür ka-vuşturana yahu! Nasılsın? Ne yapı-yorsun?

«Üç yıldır seni bekliyorum» deme-ye utandım da, umutla:

— Eh, yuvarlanıp gidiyoruz işte, diye mırıldandım.

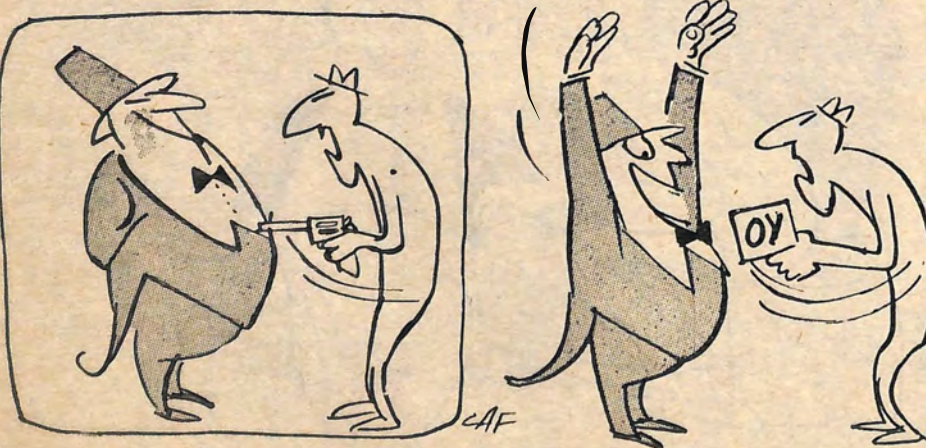
Park yerinin kâhyası gelmişti yanı-mıza. Bizimki bir süre ceplerini kurcaladıktan sonra bana sordu:

— Sende bozukluk var mı?

Bir kaç saat önce yirmi liraya sat-mak zorunda kaldığım pardestümin parasını avuçladım.

— Bir lira aliver oradan, dedi kâh-yaya. Sonra bana döndü: Burada ko-nuşamayız, atla arabaya.

Bir seçim toplantısında tabancalar çekildi. — Gazeteler —

— Eller yukarı!..

Demirel: «A.P. iktidara tek başına gelecektir» dedi.

— Uygun adım...

— Stop!..

Kapının koluna asıldım, açılmadı.
— Açamazsın, diye seslendi içerden. Hırsızların şerrinden kurtulmak için kumbaralı kilit taktırdım. Anahtar deliğine benzeyen yerden içine bir lira at...

Parayı atar atmaz «Çıt» diye açıldı. Atladım yanına. Gidiyoruz.

— O seninle yemek yediğimiz lokanta hâlâ duruyor mu? diye sordu.
— Duruyor.

— Herif bir de iş hanı almış ha?
— Bilmem.

— Almış almış... Birader bir türlü anlamıyorum, oturdukları yerde nasıl da zengin olabiliyorlar?

Bir park yerine çekti arabayı. Kapının kolunu yakaladım.

— Asılma kırarsın, dedi. Kilitlerin hepsi kumbaralı... Malûm, hırsız korkusu...

Ceplerini araştırdı, çantasını karıştırdı, bana döndü:

— Sende bozukluk var mı?

Pardesinin parasından bir teklik daha uzattım.

— Akıl alacak gibi değil, çorba satarak nasıl da zengin olurlar? diye söylene söylene aşağı indi.

— Eh, dedim, bana müsaade...

Maksadım yanından ayrılp, bir işkembecide karnımı doyurmak.

— Yoo, dedi. Bir kahveni içmeden imkânı yok bırakmam!

Bir hana girdik. Bir asansöre bindik. Bir han odasının önünde:

— İşte bizim yazıhane, dedi.

Başladı ceplerini kurcalamaya... Anahtar arıyor olmalıydı. Değilmiş meğer:

— Gördün mü aksiliği? dedi. Para bozdurmayı unuttuk. Sende bozukluk var mı? Açılmaz namussuz kapı!

Bir lira daha uzattım.

— Çıldırma! İştien değil... Yahu köfte satarak, nasıl zengin olurlar? diye diye girdi odaya.

Çantasını bırakıp, telefona sokuldu. Elini daldırdı cebine, arandı tarandı, sonunda kazağın ucu yine bize dayandı:

— Sende bozukluk var mı?

Geri geri sokulduğum oda kapısını açarken:

— Bende ne bütünlük, ne de bozukluk kaldı arkadaş, dedim. Sende utanmak var mı?

Bütün hızımla yürüdüm merdivenlere... Meğer insanlar kafalarına koydular mı, nasıl da kolayca zengin oluyorlarmış!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ÇITIR, ÇITIR!

SA Peygamberin hiçbir şeyine özenmem, bir tek hüneri hariç:
Rivayete göre hazret dilediği zaman su üstünde yürüyebilir miş...

İstanbul'lu olup da bu marifete imrenmemek mümkün mü?

Kaç kereler siste, tipide, lodosta, ya da hafta sonu yahut bayram hengâmelerinde vapur iskelelerini ana baba günü kargaşalığında boğmuş hemcinslerimle itişip kakışarak beklerken, hemen oracıkta suyun üstüne basıp yürüyebilmek için yarı ömrümü verecek hallere gelmişimdir.

Tabii büsbütün mucize konusu değil bu iş. Gerçekleşmesinin çok basit bir yolu var:

Suyun donması.

Kitaplar der ki bilinen tarih içinde tabiat bir kaç kere o iyiliği etmiş İstanbul'a. Boğaz donmuş; arabalarla ve yürüyerek karşıdan karşıya geçilmiş.

İşte bunu okudum okuyalı hep o ihtimale aklım takılmıştır belâh kış günlerinde:

— Donuverse şu Boğaz... Ne filo ziyareti kalır, ne deniz kazası, ne otomobillerin kıyı yollarından uçması... İskelelerde de bekleşmez, suyun üstünde tıpış tıpış yürüyüp isimize gideriz!

Boğazda değil ama, buralardaki göllerde birinin üstünde o dileğime erdim nihayet bu hafta.

Bulunduğumuz bölgedeki iklimi ne siz sorun, ne ben söyleyeyim. Evlerden, köylerden irak! O hale geldim ki, ısı sıfırım altında onbeş dereceye doğru yükselirse «Oh aman, kemiklerim ısıyor» diye sevinmekteyim.

Ama odalara kapanmak da olmuyor. Av merakı yüzünden bu mevsimde açıklarda dolaşmaya alışmışım; hava azıcık insaf etti mi burada da bir iki arkadaş azdırıyorum, hep birden eskimo kıllıklarına girip parklarda, korularda yürüyüşe çıkıyoruz.

Geçen gün de rüzgârı sâkin, güneşi parlak, ısıyı eksi on küsur görünce dışarı uğrayıp ciyadaki küçük göllerden birinin kıyısına gittik.

Donmuştu tabii göl. Gözün alabildiğine uzanan buz ovasının üstünde bulutlarla güneşin ışık oyunlarını büyüleyici renkler yaratıyordu.

Manzarayı görünce eski hevesim kabarıverdi içimde.

— Hadi şu buruna kadar yürüyelim, dedim.

Arkadaşlar duraldılar:

— Buz kalınlığını bilmiyoruz ki...

— Ağrılığımızı çeker mi acaba?

— Körfezin sonundaki fabrika göl dibine ılık su akıtmıyormuş. Ya oralarda buz inceyse?

Ben yürümeyi aklıma koymuştum bir kere:

— Bir şey olmaz, bir şey olmaz. Yürüyün hadi!

Korkmuş görünmeyi erkekliklerine mi yediremediler, yoksa manzara onları da mı çekiordu, her ne sebeptense uzatmayıp peşime düştüler.

Düşse kalka, kâh koşup kayarak, kâh birbirimizi kızak gibi çekerek epeyce ilerledik.

Körfezin ortasına doğru buzun rengi değişiyor, bulanık beyazlığın yerini hafif bir mavilik alıyordu. Bunu görünce yine tereddüt geçirdiler arkadaşlar.

— Yürüyün yahu, dedim. Meraklanmayın, bir şeycikler olmaz.

Gelgelelim, eli adım kadar ötede oldu bir şey.

Arkadaşlardan biri birdirbir oynar gibi yanındakinin üstünden atlıyordu. Kült diye poposunun üstüne düşmesiyle birlikte gerimizden doğru küçük bir çığır tırtı duyuldu.

Dönüp baktık: sekiz on metre ötede, ince ama upuzun bir çatlak belirmişti buzda.

Çatlakın gerimuzde olması kötüydü; geremeyi muhtasız kılıyordu. Olumsuzca ise hep o mavilik vardı.

Arkadaşların beti benzi atmış, yüzleri karıralı ak olmuştu. Osmarın oyca bir arada beklemelerini basarken aklım başıma geliverdi:

— Açılın! Bir arada durmayın. Hoplayıp zıplamamak yok. Usul usul, aralıklı yürüyüşe devam...

— Ya o tarafa da gâharas?

— Hıçır şey olmaz.

Gerçekten de oymadı. Korkulu ve sessiz bir yürüyüşten sonra karşı kıyıya varık.

Vara adanmış oimanın keyfiyle birbirimize sırtırcan arkadaşlardan ırtı yuzume dikkatle baktı:

— Sen akıllı mısın, aptal mısın, iyimser mısın, kumarbaz mısın, yurekli mısın, enayi mısın, karar veremiyorum bir türlü!

Gulduum:

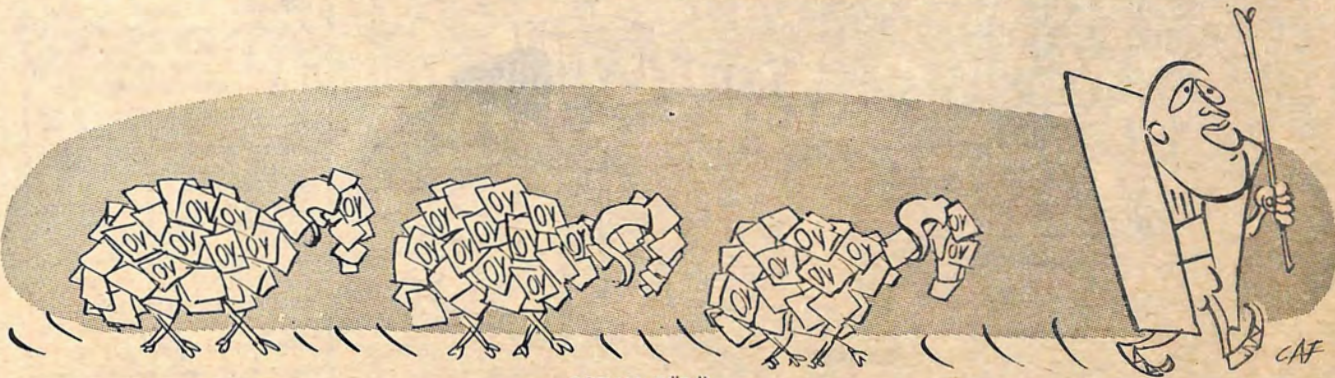
— Türküm.

— Ne uemek o?

— Anışığım böyle yaşamaya...

Sevgim okuyucular arasında bu cevaba akın yamayanlar varsa, kendü bastıkları yerleri daha yakından incelesinler lütfen.

Refik ERDURAN

ÇOBAN SÜLÜ

ÖZEL BİR ANLAŞMA

DANTALON içinde kalmış çızmelerden çıkan tok ayak sesleri durdu birden. Ağır makinanın darbe atışlarını andıran kemikli kemikli parmak sesleri öttü kapının kontraplağından. Dilâver bey kaldırdı hazırladığı tüzük taslağından başını, bir bölüğe komut verir gibi: «Giri!» diye seslendi.

İçeri giren: «Ben Barlas!» dedi, «Emekli Jandarma Komutanı Cevdet Barlas!»

Dilâver bey bir ilaç firmasının, masasının üstüne oturduğu dörtlü kalemliğin boş kalan deliğine elindeki kırmızı uçlu kalemi sapladı: «Buyurun efendim!» diye yer gösterdi, «Ben de emekli Levazım Albayı Dilâver!»

«Gazetede ki haberi okudum da geldim!» dedi, «Yaptığınız hayırlı teşebbüs kutlu olsun!»

«Sağol komutanım!»

«Sebebi ziyaretim... Bu hayırlı teşebbüsünüzü okuyunca gazetelerde... Her halde hatırlarsınız, ben de bundan iki ay önce başvurmuşum Bakanlığa... Özel Harp Okulu için...»

«Tamam!» dedi Dilâver bey, «Demek sizi gazetelerden tanıyorum!» «Özel Cezaevi için Bakanlığa başvurduğunuz okuyunca, bilerseniz ne kadar memnun oldum!»

«Sağol Cevdet bey!»

«Eğer müsbet bir cevap alırsanız... sizinle...»

«İşte Cezaevinin planı! Arsa hazır, Maltepe'de... Hemen geçiyorum inşaat... Beşyüz yataklı...»

«Az değil mi beşyüz yatak?»

«İlk pavyon için neden az olsun!»

«Demek her yıl bir pavyon ilavesiyle... Beşyüz yataktan...»

«Eğer rağbet görürse her yıl iki pavyon, üç pavyon da olabilir... El-verir ki yataklar boş kalmasın!»

«Bundan hiç şüphemiz olmasın Dilâver beyciğim... Boş kalacağını hiç sanmıyorum. Eğer bu parti seçimleri kazanır da...»

«Hay ağzını seveyim senin!»

«Eğer iktidardakiler koltuklarını kaybetmezlerse... Hele Sükan...»

«Bütün ümitlerimizi ona bağlamış

bulunuyoruz Cevdet beyciğim! Ama şu da var ki bir Sükan'la iş bitmez. Her Bakanın kendi sahasında bize yardım etmesi gerekir. Personel Kanunu çıkmazsa... Toprak kanunu çıkmazsa... Hele hele af da çıkmazsa...»

«Neden? Affın çıkmasını istemiyor musunuz? Çıksın affı Çıksın ki... İş de çıksın bizlere!»

«Çıksın Cevdet beyciğim! Ama her şeyden önce bizim müsaadeleri çık-sın değil mi? Sağmalcılar'a yapılan yeni Cezaevine çok güveniyorlar ama... Şimdiden tıklım tıklım, tek boş yatak yok!»

Cevdet Barlas oturduğu koltuk bozması sandalyenin birer yanına sopa gibi uzattığı çizmeli ayaklarını topladı. Konuya bir baskın taktığıyla girmek için:

«Sizinle bir anlaşmaya varmak için geldim!» dedi, «Öyle bir anlaşma ki...»

«Ortaklık gibi, öyle mi? Çok iyi olur. Her ne kadar paramız bir cezaevi yapmaya yetecek miktarda ama... Ancak memleket çapında bir Cezaevi... Oysa projem her zaman için Amerika çapında bir cezaevi projesine çevrilebilir. Neden bizim de bir Sing-Sing büyüklüğünde, daha doğrusu bir Sing-Sing örgütünde cezaevimiz olmasın! Amerika çapında mahkûmlar yetiştiriyoruz da Amerika çapında cezaevleri kuramıyoruz!»

«Efendim, benim arzedeceğim teklif, cezaevi hususunda değil, Dilâver beyciğim! Daha çok mahkûmlarla ilgili... Yani mahkûmların muhafazası mevzuunda.»

«Yani malî tarafıyla ilgili değil demek istiyorsunuz.»

«Kısaca şunu söylemek istiyorum, ben cezaevinin inzibat işleri üzerinde anlaşmaya geldim. Bu bir özel sermaye işi olduğuna göre, ben de Özel Harp Okulu Komutanı olarak... Size yetecek kadar jandarma subayı teklif etmeye geldim. Onların yetiştirilmesi çakı gibi ücretli jandarmalarla cezaevinin emniyetini sağlamak...»

«Çok güzel, sayın komutanım, çok

güzel ama... Biz jandarmanın yapacağı işi modern tesislerle yürütmek istiyorduk... Meselâ elektrikle işleyen otomatik kapılar... Otomatik duvarlar... Hattâ otomatik merdivenler, koridorlar...»

«Ne ile işleyen dediniz?»

«Elektrikle işleyen!»

Cevdet Barlas küçümseyen bir gülüşle:

«Elektrikle ha?... Yürümez bizde Dilâver'ciğim!» dedi, «Yürümez! Elektrikle hapisanecilik olmaz! Neden mi olmaz? Cezaevinin eski adı nedir, sorarım size?»

«Eski adı mı? Hapisane değil mi?»

«Değil! Daha eski adı, çok eski adı?»

«Çok eski adını...»

«Meselâ Hazreti Yusuf'u nereye atmışlardı?»

«Kuyuya!»

«Kuyudan çıktıktan sonra? Mısır'da meselâ? Hatırlarsınız, nereye atmışlardı?»

«Zindana!»

«Bakin hatırladınız, zindana tabii! Zindan nasıl bir yerdir? Zindan gibi bir yer! Yani karanlık bir yer tabii... Bu zindan anlayışı, modern cezaevi anlayışına taban tabana aykırı! Cezaevinde ne kadar elektrikle az iş düşerse...»

«Oysa Amerika'da bütün ceza sistemi elektrikle... İnfaz sistemi de öyle... Siz de hatırlarsınız ki idamlar bile elektrikli sandalyede oluyor, değil mi efendim? Bütün demir parmaklıklara elektrik verildi mi tek gardiyansız, tıkr tıkr saat gibi işliyor cezaevleri.»

«Hangi elektrikle Dilâvet beyciğim, hangi elektrikle? Biz helâlarımıza bile mumla girip çıkmaya başladık İstanbul'da Hapisane, elektrikle değil, jandarmayla, gardiyanla döner! Buyrun, dinleyin!»

Cebinden bir gazete çıkarıp okumaya başladı:

«Modern Sağmalcılar Cezaevinden dün gece elektriklerin kesilmesinden faydalanarak saat 02.00 sıralarında Cezaevinin üst duvarındaki elektrikli telleri keserek dört sabıkalı kaçmıştı.»

«Vay anasını!»
«Vay anasını ya!... Siz bırakın modern cezaevlerini! Cezaevi modern olmasın da, jandarma teşkilâtı modern olsun! İşte ben, benzeri yalnız Amerika'da bulunan en modern bir Harp Okulu açıyorum! Arkamda dağ gibi özel sektör! İlk mezun edeceğim sınıf, jandarma sınıfı!... Şimdiden bunlara özel sektörün işlettiği tesislerde karakol subaylıkları arıyorum. İki yıl sonra elimde beşyüz tane ateş gibi jandarma subayı olacak. Her özel fabrikaya, bir özel karakol! Her toplantıdan, her yürüyüşün karşısına komando eğitimi görmüş toplum polisleri yerine, toplum jandarma komutanları! Siz bırakın elektrikli radarını! Özel cezaevine, özel sektörün özel eğitime yetiştirdiği, özel jandarma karakolları için özel komutanlar gerek! Söyleyin! Sizi kaç tane özel komutan lazım olacak! Ortalama yirmi hükümlüye bir komutan üzerinden hesaplayın!»

Özel Cezaevi Müdürü Dilâver bey henüz böyle bir şey hesaplamamıştı:

«Bilmem ki...» dedi, «Bir düzine yeter mi?»

Kızıştı Barlas:

«Rica ederim!» dedi, «Kaşık mı alıyorsunuz düzineyle! Komandoluk ve toplumluluk esas üzerine, özel bir şekilde yetiştirilmiş jandarmadan bahsediyorum size! En modern bir eğitimden geçmiş, toplum polisine her-bususta taş çıkartan, bilimum talebe hareketlerinde taşla toprakla, sopayla dişe diş, göze göz çarpışan hamiyetli...»

«Diyelim ki bir karakolluk...»

«Bir takım, yahut iki takım öyle mi?»

Dilâver bey başını kaşımaya başlamıştı:

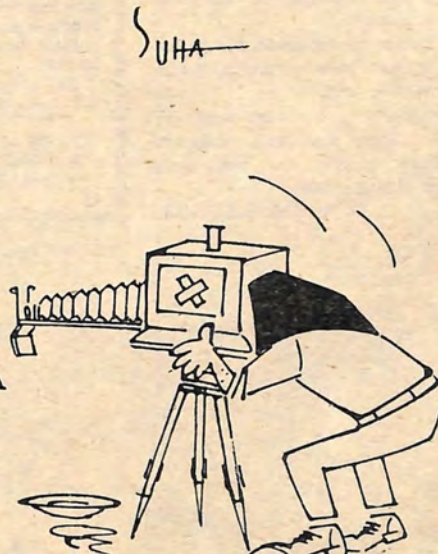
«İyi ama...» dedi, «Henüz Bakanlıktan dilekçemize bir cevap bile alamadık. Anlaşmaya girişmemiz mânâsız olmaz mı?»

Barlas piyade tüfeği gibi uzattığı ayaklarını toplayıp dikildi birden:

«Canım iki aydır benim dilekçeme de bir cevap yok! Biz anlaşmamızı yapalım da gerisi kolay!»

«Haklısın komutanım, yapalım şimdiden ikili anlaşmamızı, buyrun!»

Eşkuya Hamido tavuk kümesinde yakalandı. — Gazeteler —

Yazısız

Rıfat ILGAZ

Bitmeyen istek

Yüzbinlerce memur Personel Kanunu Tasarısının tümüyle kanunlaşmasını bekliyor, YTP, eski DP'liler için siyasi af istiyor.

Binlerce iş adamı «Servet beyannameleri»ni kaldıran tasarının kanunlaşmasını bekliyor, MHP, genel af istiyor.

Milyonlarca topraksız vatandaş toprak reformunun kanunlaşmasını istiyor, CHP, ile TİP, basın suçlarının affını istiyor.

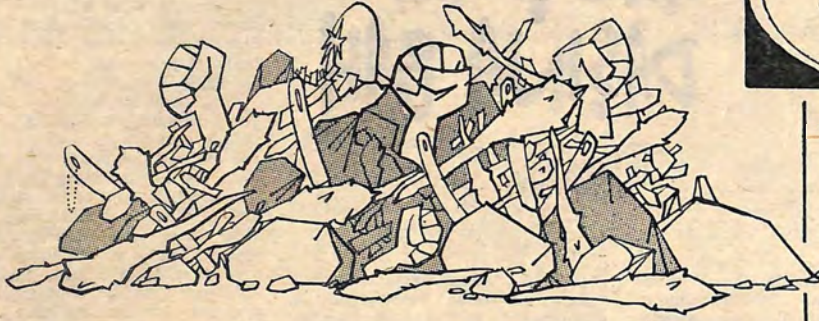
Maden mühendisleri yüzde yüz milli olacak Maden Kanunu Tasarısının kanunlaşmasını bekliyor, MP, Gazanfer Bilge için özel af istiyor.

1969 seçimlerini hangi parti kazanırsa kazansın, ele alacağı ilk konu, af!

«Yapacağız, edeceğiz» vaadlerine gelince: Lâf efendim, lâf!

Dertler dert olarak kalır, yine en büyük palavrayı atanlar oyunu elimizden alır!

—Valilerden ihtiyaç listesi istendi.—

YAZISIZ !..

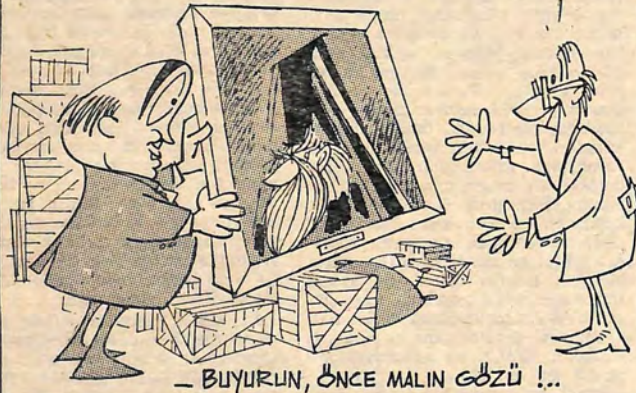
—Sigara tekeline son veriliyor.—

T.B.M.M.

— PEKİ O ZAMAN BÜTÇE AÇIĞI NASIL KAPACAK ?..

Dövizsizlikten Kıbrıs Türklerine para yerine mal yardımı yapılacak —

— BUYURUN, ÖNCE MALIN GÖZÜ !..

AF BUYURUN !..

—Türkes, YASSIADA affına taraftar olduğunu söyledi—

YEDİ

PAZARTESİ

93 yıl sonra...

Gazetenin «Tarihte Bugün» köşesi gözümüze ilişmeseydi, günümüzün sorunları dururken 93 yıl geriye bakmak akıldan geçmezdi. Ne ölçüde ilerlediğimizi anlamak için zaman zaman dönüp geriye bakmak yararlı oluyor. Zaten gazetelerin de pek okunacak halleri kalmadı ya. Hangi habere eğilseniz ya cinayet ya kaza... Kimi dostunu vuruyor. Kimi düşmanına pusu kuruyor. Kimi kara taşıt aracını uçurmanın yollarını buluyor!

İyi mi, gelin yakın tarihin derinliklerine doğru bir gezinti yapalım sizinle. Örneğin 93 yıl önce bugün Graham Bell, kendi icadı olan telefonla konuşmayı başarmış. Gerçi bu biraz da rastlantı sonucu olmuş ya...

Verilen bilgi aynen şöyle: Sağır çocuklara konuşmayı öğretmek için bir çözüm yolu arayan Bell, modern çağın en önemli haberleşme araçlarından olan telefonu bulmuştur.

Tarihçiler bir yardımda bulunmak amacıyla şu notu da biz koyalım:

93 yıl sonra, haberleşme konusuna pek önem veren Türkler, otomatik santrallerin yardımıyla telefonu konuşulmaz hale sokmuştur!

Bunun şerefi ise sadece Ulaştırma Bakanlığına aittir.

SALI

Trafik bu

Kendini Trafik Bakanı ilan eden bir akıl hastası, iki saat şehir trafiğini idare etmiş.

İşin garibi, bu süre içinde ne bir kaza olmuş, ne de yollar tıkanmış.

Trafik bu, akıl sır ermez. Bazen bir akıl hastasının işaretleriyle düzene girer bazan benim diyen trafikçiyi aklımdan eder!

ÇARŞAMBA

Şaşmayız

Tam, dış yardım kaynakları azalıyor, Boğaz Köprüsü için gereken para bulunamıyor diye çaresizlik içinde kıvrılırken kismetimiz açıldı, şansımız döndü, İngiltere yakınlarındaki Sealand adasında 12 nüfuslu yeni bir devlet kurulduğu haberi, hızla gibi ülkemize geldi!

12 nüfuslu bir devletten ne beklenir demeyin. Nüfusunun önemi yok. Muhtar bir devlet olması bizim için yeter. Kaldı ki, ülkenin tek hâkimi olan prens hazretleri programını da açıkladı. Ülkeye giriş çıkışı kontrol etmek için pasaport zorunluluğu koyacak, dış ilişkilerle ilişkilerini düzenlemek için elçilikler kuracak, para bastırıp, banka açacak.

Programda olmamakla beraber, sanırım yeni devlete ilk ziyareti, bizim Dışişleri Bakanımız yapacak!

Konu, parayla ilgili olur da nasıl dururuz? Mülbareğin sesini duymasak bile kokusunu alırız!

PERŞEMBE

Vaadler ve gerçekler

Belediye Başkanı Atabey'in seçim öncesi toz pembe bir İstan-

bul vaadettiğini hatırlatan Hürriyet, ismi var, cismi var, makamı var ama yaptığı bir iş yok diyerek manşeti çekmiş: Bir Belediye Başkanı Aranıyor!

Hayır hayır... Böylesine yüklenmeye haksızlık denir. Henüz ne kadar oldu işe başlayalı? 1968 seçimlerinde «İstanbul'u toz pembe yapacağım» dedi, pembe hayallerle bir yıl içinde İstanbul'u toz etti!

Ee, böyle bir habere atılacak başlık her halde şöyle olmalıydı: Bir İstanbul aranıyor!

CUMA

Daha neler uçar

«Buradan kuş uçmaz» denilen Sağmacılar modern Cezaevinden dört mahkûm kaçmış.

Bu henüz ilk olay. Biraz bekleyelim, buna benzer daha nelerini duyururuz.

Fıratı doğrulayan ilgililer sorumluluğu üzerlerinden atmak için bin dereden su getiriyorlar. Yok efendim gardiyanların dikkatsizlikleri buna sebep olmuş da...

Yahu hani gardiyana bile lüzum yoktu? Hani Sing Sing hapşanesinden daha muhafazalıydı?

Onun da cevabı hazır: — Kapıların özel kilitleri bozulmuştu da...

Yahu, üç beş kullanışta bozulacak kilit ne diye takarsınız? Haydi taktınız diyelim, bozulanları değiştirmeyi akıl etmediniz mi?

— Ettik. Hepsine beşer liralık birer asma kilit taktıydık da...

Peki, nasıl kaçmışlar? — Hepimizin uyuduğu bir sırada asma kilitleri telden yaptıkla-

GÜN

rı maymuncukla açmışlar.

E, pes doğrusul Tutuklular kaçmak için içerde her türlü araç ve gereç imal ediyor, sorumlular bozulan üç beş kilitli tamir edemiyor! Bizim 37 milyonluk cezaevi, yavaş yavaş yine turistlik hale geliyor!

CUMARTESİ

Boş kalmamın diye

Emniyet Müdürlüğünün isteği üzerine, bekçiler spora başlamış. Geçenlerde bir tavuk kümesinde yakalanan Hamido'nun dağ çıkarken «Devletin jandarma görevini yapıyorum» demesi, kendilerine bekçi ve polis süsti veren hırsızların türemesi boşuna değilmiş meğer.

Zabita kuvvetlerinin spora merak sardığı bir ülkede, açığı kapatmak için zabitanın görevini alsın alsın eşkıyalarla hırsızlar alırsın.

PAZAR

Kıssadan hisse

Yurdun dört bir tarafında başlayan konuşmalarla, partiler seçim havasına girdi.

YTP. lideri Azizoglu, Güney Doğu'da. Ecevit Kırıkkale'de konuşmuş, Bölükbaşı Kütahya'ya gitti.

Ve bir milyon vatandaş çalışma bahanesiyle iş ve işçi Bulma Kurumuna müracaat etti!

Yurt dışına çıkmayıp ne yapacak millet? Yıllardır politikacılardan çektiği hepsinin canına yetti!

BALDAN datlı, soğandan lezzetli, çok candan ve de pek hay-siyetli gardaşım Abdus,

Mektubuma başlamadan önce kar-dan beyaz, sudan temiz, semiz elle-rinden sıkarak, her iki yanaklarından bus ederekten çok çok selâm ede-rim. Nasılsın, eyi misin? Eyi olma-nı bizi yaradan Cenabı Haktan dua ve niyaz ederim Sıhhat ve âfiyette-sindir inşallah. Beni soracak olur-san azız gardaşım, ben çok pek çok eyiyim. Angıra'dan gucak dolusu sevgiler arzederim. Bir arzün filân varsa heç çekinme, söyle, arzuların emirdir bana. Allah şahit olsun ki canla başla çalışır, yerine getiririm. Teşekkür filân da etmeye kalkma. Bir şey değil, estağfurullah, gardaş-şın, rica ederim. Pardon, özlür dile-rim, ne dimek, vazifemiz siz vatan-daşlarımıza yardımcı olmaktır. Siz-lerin bir Allah razı olsun demesi yer-de artar bile.

Nasıl, politikacı gibi gonaştım de-ğil mi? Ee... Ne yaparsın, havasın-dan mı, suyundan mı nedir, buru-nın insanları gapıcısından boyacı-sına kadar siyasetçi be gardaşım. İs-ter istemez ben de bu akım cereya-nına gapişiverdim. Aşırn olmadığın-dan zararlı değil bu akım cereyanı, aksine faydalı bile. Şimdiden biz de antremanını yapalım bakalım, ilerde ne olacağı belli mi ki? Gün doğma-dan neler doğar. Allah bu ya, insa-na bi yürü ya gulum dedi miydi... Heeyt beee!

Neyse gardaşım, meraklandıırma-yayın seni de daha fazla, biraz bu-radaki hal ve vaziyetten söz edeyim. İlk gözüme çarpan şey, bizim kırıl-da basıp geçiverdiğimiz lâle, sü-nbül, papatya vesaire gibi çiçeklerin buralarda hem de epey pahalı dükkân-larda, meydanlarda satılışı oldu. Sokaklarda garılar, kızlar yüzleri, gözleri, kaşları, dudakları karalı, al-lı, yeşilli pudralarla, kremlerle ve daha bilmem nelerle boyalı mini e-tek tãbir edilen ve baldırlarını gös-teren fistanların içinde hiç çekin-medem dolaşıyorlar. Ülen Abdus, sen baka baka utanıp sıkılıyor, kızarı-yorsun da onlar aldırıyorlar bile. Vallahi, hattâ memnun bile oluyor-lar. Tövbe estağfurullah, bizim ni-kâhlı garımız, bizim yanımızda, evin içinde, yalnızken dahi böyle dolaş-maz yahu...

Ben önce bunların aile garısı, gızı olacağına pek ihtimal veremediğim-den bizi gezdiren temsilcimiz Kemal Yılmaz beye, «Bu Angıra'da amma da çok artist garılar var be» dedi-gimde o güler, «Ne artisti, bunlar hep aile kızı, karısı. Bunlar da son moda medeni kıyafetleri» demez mi!... Vallahi, yerin dibine geçtim. Bizim oralarda değil böyle gezmek, dizini göstermek o garyı «Gahpe» di-yerekten ter çalarlar da oynatırlar namussuzum be... Kemal Yılmaz bey gözlüklerini silerken, «Daha bunlar ne olacak? Yazın deniz, göl kıyısında plajlarda tek ya da iki parçalı bikini mayolar giyerek ka-dın erkek yüzerler, kumda yatar-lar» der demez bizim yaz kış şal-

varlı gezen karyı düşünerek cinler başıma toplandı. Otobosa bindik. Garşımıza bi minli bayan oturdu. Oturur oturmaz da açıldıkça açıldı. Ben artık başka bi yere bakamıyom, sanki ipnotize edilmiş gibi gözüm hep orda. Garı ise heç aldırmyo. Derken aklıma bizim köyde bi hâ-dise geldi. Hani Mırmır'ların Me-med'in oğlu Kesik Kenan Çemlek-lerin Amed'in kızgardeşini iç gömle-ğiyle seyretti diye köy meydanında eşek sudan gelinceye kadar dövlü-müşti ya, burda ise baktım heç gı-zan garışan bilem yok. Öyle ya, a-lan razı, satan razı, kime ne? Mede-niyet işte bu gardaşım...

Bir ara merakımı yenemiyerek bi-zim temsilciyi dürttüm: «Yahu, şu garının bacaklarının derisi iki renk mi, ne o öyle?» dedim. O gene gü-le-rek, «Naylon çorap giymiş» dey-i-verdi. Ne yapacağımı bilemedim val-la. Şu medeniyet görmemiş olmak pek acı oluyor gardaşım inan ol-sun ki...

Bak, kulağına küpe olsun da bu mektupda anlatacaklarımı eyi belle. İstersen staj görmek için yazın bu-raya senlen bi daha gelelim, ne der-sin? Sen şimdi madem giymiş gi-y-mişten heç farketmiyor, gene ba-ca-ğın gösteriyor, öyleyse ne eyi gi-yersin o çorabı deycen değil mi? Ben de öyle diyom. Amma sen gel de bunu bu --Saçı uzun aklı kısa diyecektim ya, bu meretin saçı da kısıydı be birader-- eteği kısalara anlat bakalım...

Otobostan inince bir dükkânda «Çorap çekilir» diye bir levha gör-meyeyim mi! «Demek bu garılar dük-şen çoraplarını da başkalarına çet-tiriyorlar ha?» demeye kalmadı... Bir yerde «Saç taranır» levhası gör-düm. «Vay, saçlarını bile kendileri taramıyorlar da başkalarına taratı-yorlar» demeye kalmadı... Bir dükkânın vitrininde sarı, siyah, kızıl, platin takma saçlar gördüm. «Oyyı!.. Bu garılar saçlarını düzeltip boya-maya işeniyorlar da bunlardan al-lıp alıp kafalarına oturtu oturtu-veriyorlar ha?» demeye kalmadı, bir başka dükkânda, «Manikür, pedikür yapılır» diye levhalar görünce a-pış-tım kaldım, temsilcimizi dürterek «Bunlar ne demek?» diye sordum. O

gene güldü, «Manikür el tırnakları-nın...» cümlesini tamamlamadan, «Kesilmesi mi?» diye verdim. «Yoo!.. dedi, düzeltilerek uzatılarak uçlarının boyanması». «Eel... Pedi-kür?» «O da ayak tırnaklarının...» sözünü yine keserek çırpınmaya başladım, «Of ofi Desene, bu karı-lar el, ayak tırnaklarını bile başka-larına teslim ediyorlar. Elleri armut mu devşiriyor bunların, bu ne tem-bellik?» «Oo!.. Bu daha ne olacak, çamaşırlarını yıkayan makina ayrı, bulaşıklerini yıkayacak makina ayrı-dır...» «Ee... Bunlar hiç iş yap-mazlar mı be, akşama kadar vakit nasıl geçer?» Derken tam bu sırada «Kuaför» yazılı bir yerden sık bir bayan çıktı. Arkasından gelen beyaz önlüklü bir adam onu uğurladı ve tekrar içeri girdi Dürtmeye hacet kalmadan lep demeden leblebiyi an-layan temsilcimiz, «O adam dükkâ-nın sahibi ya da orada çalışanların biridir. Kuaför demek de demin söylediklerimizin yapıldığı mesleğin adıdır. Eskiden öndülecı vardı. Belki bilirsin» deyince gene çırpınmaya başladım. «Yahu, bu medeniyet hep garılar için mi be?»

Neyse, gardaşım, bu durum vazi-yeti gataşım «Of yandım, su yok mu? tuştum» diye bağırınca he-men oradaki bir dükkândan bi şişe su getirdiler. Doya doya içtim. Üle gardaşım, sonradan bi de baktım, Allahın suyunu da parayla satmıyor-lar mı? Derken kaç katlı oldukları-nı sayamadığım apartmanları, gök-delenleri seyrede sıkışma-yayın mı!... Bizim helâ burada tu-valet adımı almış köftehor! Medeni-yetleşmiş...

Çıkarken «Para» demesinler mi? Ulen buranın daşı toprağı para di-ye bağırıyor be!... Lokantaya gittik, yemek ücretinden başka ayrıca gar-sonlara da para vermek zorunda kaldık «Bahşış» namı altında. Ha-mama gittik, tellâğından peşkirisi-ne kadar bahşış dağıttık. Sinemalar-da, tiyatrolarda yer gösterenler pa-ra vermezsen insana dövecekmiş gi-bi bakıyorlar... Taksiler para diye ö-tüyorlar, vitrinler para diye sırtı-yorlar, sokaklar para para kokuyor-lar. Dilencisi para istiyor, zengini para konuşuyor... Valla şunu anla-

dım ki, biz oralarda bedava yaşıyo-ruz gardaşım!...

Medenilik parasız olmuyor. Sayın Başbakanımız bile bir baloda bir şarkı söylemesi için uzatılan mikro-fona «Param param» diye seslenme-di mi sayın gardaşım... Tevekkeli dememişler, «Var mı paran, çoktur kulun, yoksa paran eğiktir boynun» diye. Bu hal insanın kalbini param-parça ediyor. Ama ne yaparsın, de-vir böyle. Para kral da kraliçe de...

Hani medeniyet konusunda bir şair-imiz «Medeniyet dediğin tek dışı kalmış canavar» demişti ya... Cana-var oluşunu benimsedim ya, o taşıl-ların insanın üstüne üstüne hiç acı-madan yürütmesini ve insanların kar-şıya geçmelerine fırsat vermemele-rine, ön ve arka gözlerinin farları-nı iyice açarak yolları, insanları yut-mak istemesine baktım baktım da «Medeniyet dediğin dört gözünü aç-mış canavar» deyiverdim!...

Neyse gardaşım, Angıra'nın dadı-nı iyice bi çıkardık, gece gazino, bar, pavyon ne varsa dolaştık, şar-kılar, türküler, alafraanga fan fin fonlar dinledik, güldük, eğlendik, yedik, içtik hoş geçtik, «Benim de canım var, ben de insanım» diye şarkılar söyledik. Ama acıbine gi-den ne oldu buralarda biliyon mu gardaşım, bizim oralarda şöyle bi âlem yapsak, felekten bi gece çala-lım diye tepside garı oynatmaya kalksak hemen basar, bizi yaka paça karakola çekerek, gecemizi zehir et-tikleri, hevesimizi kursağımızda koy-dukları yetmiyormuş gibi bir de a-namızdan emdiğimiz sütlü burnu-muzdan getirirler. Burda ise garı-şan görüşen yok, striptiz gomyuşlar garının soyunmasının adını. Garı so-yundukça müşteriler de soyuluyor ya o da başka mesele!... Medeniyet bu gardaşım, kolay mı?...

Bu arada başımıza güllünc şeyler geldi. Bir ikisini anlatıvereyim. «Set gafeterya» mıymış neymiş bi yer varmış gökdelenin tepesinde. Bi kez de oraya gidelim dedik, yolu yor-da-mı soralım diye beyaz apoletli bir-ne yöneldik, (Ben önce bunu büyük rütbeli bi deniz subayı filân sandım. meğer garsonmuş) bize bi yer i-şaret ederek bi şeyler geveledi, ben «Hasana sor» dedi sandım. İşaret ettiği yerde bi adam duruyordu, Ha-san bu olacaktı her halde... «Hasan sen misin gardaşım, bu gafeteryaya nasıl gideceğiz?» dedim. O heç ora-lı olmadı, gonaştıran bi kapıyı aç-tı, içeri buyur etti, baktım daracık bi yer. «Ne var burada, ne yapaca-ğız?» demeye kalmadan oda hare-ket edivermesin mi birdenbire. «Ey-vah, dedim, tuzağa düşürdüler bizi, öldük garı, deprem filân mı oluyor yoksa?..»

Meğer sayın gardaşım, o adamın bize dediği «Asansör» imiş, girdiği-miz bu küçükçük odanın adımıys, e-lektrikle işler ve insanı merdivene hacet kalmadan çarçabuk istediği kata çıkarırmış... Yaa, bi yaşına da-ha girdin değil mi? Heç merak et-me, seninle gelince bi daha bineriz bunlara... İkinci güllünc şey de bar

TATLI SERT AİLESİ

çizen:ZEKİ

dedleri yerde meydana geldi. Garırlar masaya oturduğumuzda garson, «Bol getirelim mi efendim?» diye sorunca, ben hemen, «Tabii, bol getir ya, bizi parasız mı sandın yoksa? Biz bol bol yeyip içmeye geldik buralara» diye hemen atılmaz mıyım... Meğer bi içkinin adı değil miymiş o meret! Daha sonra içkilerden sarhoş mu oldum ne, önümüzdeki mezeleri bi hamlede silip süpürüp, «Hani bize yiyecek? nedir bu getirdiklerinizin azlığı, bülbül yuvası gibi. Bol bol getirin be! Bakın alafanga şarkıcı bile, ye! ye! diye bağıyor» diye söylendim. Derken şarkıcı, (Bunun adı bile değişmiş gardaşım, erkekse şantör, gariysa şantöz diyorlar. Ah medeniyet ahl!) biraz sonra «Yuu» demeye başlamasın mı?... O kafayla bana diyor, bana «Yuh» çekiyor sandım. Üzerine yürümeye kalktım. Meğer Amerikan dilinde «Yu» demek «Siz» demek değil miymiş!... Ne gadar mahcup oldum bi bilsen...

Şimdi gelelim, mektubumuzun son kısmına ve meselenin en önemli paragrafına. Önce eski meclisi gezdik, ne sade, ne samimi bi yerdı doğrusu... Gözlerim yaşardı içinde dolaşırken, eski mebusların sararmış iresimlerine göz gezdirirken. Amma velâkin, yeni Meclisi görünce feleğimi şaşırdım. O ne azamet öyle! İnsan şaşıyor ne yapacağını, nereye gideceğini! O gadar çok odası, salonu, koltuğu, süsü, şatafatı var ki... Hani bi girenin bi daha canı çıkmak istemeyecek vallahi!... Temsilcimiz Kemal Yılmaz bey hemen her bi tarafını gezdirdi Meclisin. Senato salonunu gördük, milletvekillerinin pek azının teşerrüf ettiği Millet Meclisini gördük, dinleyiciler kısmına geçip biraz konuşma dinleyelim dedik, bin pişman olduk Kürsüye biri çıktı, Garadeniz ağzıyla bi şeyler söyledi. Mebuslardan hiç dinleyen yok... Arada bir bazıları laf atıyor, adamı gızdırmaya çalışıyorlar, o onlara cevap vermeye çalışıyor, derken bi ağız gavgası çıktı, sıra gapakları vuruldu, iltifatlar savruldu. Ama çok şükür döviş filân çıkmadı da bizi temsil eden temsilcilerimizin bu gösterisinden mahrum kaldık. Belki seninle geldiğimizde daima emrimizde ve hizmetimizde bulunanlar bizi bu zevkten yoksun bırakmazlar...

Neyse, baktık ki adamın ne dediği anlaşılıyor, giren çıkan, dinleyen belli değil, ciddiye alan, inanan da yok, canımız sıkıldı, boşu boşuna ne duralım oralarda dedik, kalktık hemen dışarı çıktık.

İşte böyle böyle gardaşım. Müzeleri, Atatürk'ün Anıt Kabrini, Çankaya'daki sade köşkünü gezip gerekli diplomatik, politik temaslarımızı da yaptıktan sonra Angıra'da işimiz bitmişti. Otobosumuza binip yola çıkarken Angıra'nın daş kalbeler benzeyen sokaklarına, Tanrıya isyan eder gibi yükselen gökdelenlerine, cepdelerine vesairelerine baka baka,

«Angıra'nın daşına bah
Gözlerimin yaşına bah»

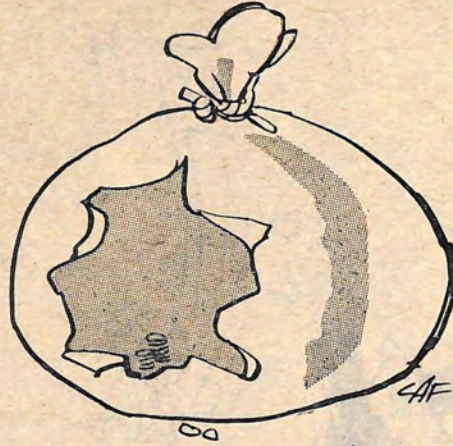
diye mırıldanıyordum mahzun mahzun... Mektubuma burada son verirken şimdilik hoşça kal der, çok selâm eder, mektupta yazmayı unuttuklarımı, eksik kalan gısmımları köye geldiğim zaman bol bol anlatacağımı bildirir, beni hiç merak etmemenizi, eyi olduğumu bildirir, ayrıca mıkdar Hösnü'ye, âza Halil'e, partili Celâl'e, bekçi Haso'ya, Deştman Kerim'e çok çok selâm eder, oradaki büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öper, senin ve bilcümle arkadaşların ellerini incitmeden sıkırım. Ayrıca bu mektubu okuyan, dinleyen, beni soran, arıyan, bana selâm yok mu deyen herkese bol bol selâm ederim.

Bâki selâm vesselâm...

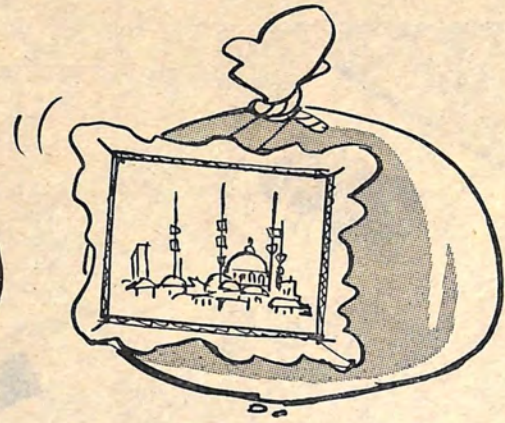
Gıymetli gardaşın: Abdusselâm.

Erhan TIĞLI

Devlet bütçesinin büyük bir kısmını İstanbul karşılıyor. — Gazeteler —

İSTANBUL MANZARASI!

Fıkaranın Tavuğu

Devrimlere saldırmak irticaa koz oldu,
Uygun ortam bulunca şer kuvvetleri hortlar.
Bu çöplükte gücüne güvenen horoz oldu;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Eskiye dönenler çok, ucuzluğa yok dönüş,
Kimi takatten kimi dört ayak üstü düşmüş.
Bizimse alnumuzun yazısı ecis, bücüç;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Köylüler vergilerde hak, adalet istiyor,
Göçebe yaşayanlar tarla, âlet istiyor,
Banka kredi için tam kefalet istiyor;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Özlediğimiz neş'e bülbüle, «Har» a da yok.
Güçlülüklerin sonu yok, dirensen çare de yok.
Geniş nefes almaya imkân yok, irade yok;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Sırtımızdaki yükü ne kadar taşıyalım?
Tırnak yok kelimizi ne ile kaşıyalım?
Ne kazancımız var ki insanca yaşayalım?
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

İçtiğimiz çay suyu boz bulanık akıyor,
Bu ayazlarda bile herkes tezek yakıyor.
BAKAN'lar halimize uzaklardan bakıyor;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

İki yıl ertelendi Personel Kanunu da,
Başlangıç komediydi, bir facia sonu da.
Diyecek şeyin var mı memur bey bu konuda;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Hükümet yeni zamlı bütçesini denklıyor (!)
Satıcı yüzde beşyüz kâr hakkını ekliyor,
Bir kısım açığözler başka fırsat bekliyor;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Toprak reformuna da karşı toprak ağası,
İşçilerden söz etsen yersin «KIZIL» damgası.
Her çevreyi kuşatmış bir yığın leş kargası;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

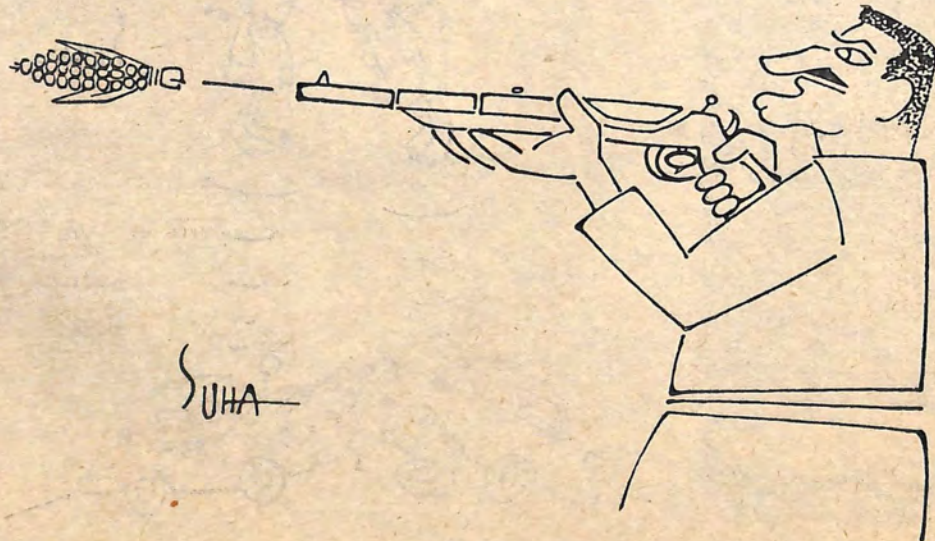
ANAYASA NİZAMI için hazır tasarı,
Bununla korunacak iktidarın hisarı!...
Toplum kabul eder mi bu tip bir inhisarı?
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Bize göre bu tedbir faydalı olmayacak,
Özgürlük fidanının tek dalı olmayacak.
Basın sofralarının hardalı olmayacak;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar.

Şair şöyle söylemiş görüp yeşil Bolu'yu:
«Sen ne güzel bulursun gezsün Anadolu'yu»
Aslında her taraf boş, kapan kapmış «dolu» yu;
Fıkaranın tavuğu teker teker yumurtlar!...

Salâhattin KUTLU

Mısır, savaşa hazır. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

KALKINMA!

«DUDU DİLLİ»

34 yaşında Bakan diye elâlem bir birine girdi...

Yüzbaşılıktan imparatorluğa fırlayıp, Avrupa'yı titrettiğinde Napoleon abimiz bu yaşıydı halbuki, ve hiç kimse, «Ne genç» diye parmak ısırışmıyordu.

Gümrük ve Tekel Bakanından söz ediyorum. Esmer, kıvrıkcık, tıknaz, mahmurlaşabilen gözlü bir kişi...

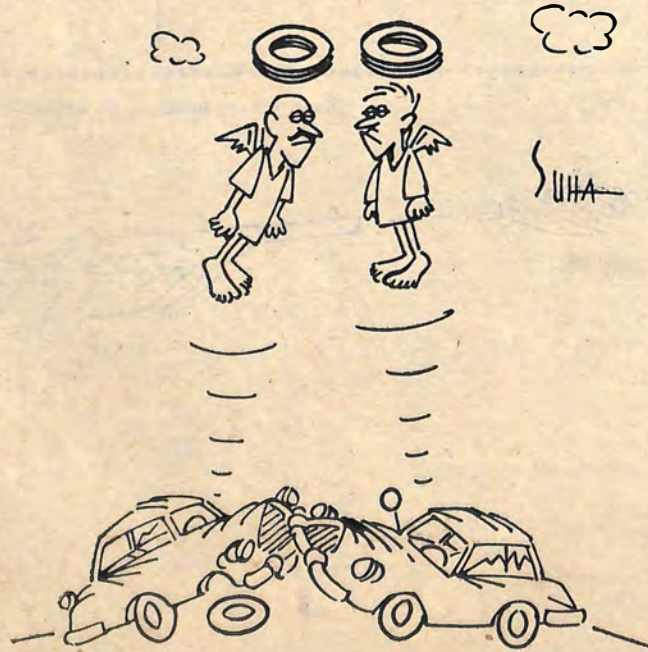
Ataköy Plaj Gazinosunda bir o vardı Bakan olarak, bir de daha yaşlıca, kaşları böyle, böyle, böyle, yukarı doğru taranmış İmâr ve İskân Bakanı... Böyle böyle böyle yukarı doğru taranmış...

Gazininonun havası mı? Zengin bir şov programı... Çoluk çocuk... Mini mini minni etek, maksî maksî maksî etek... Vur patlasın çal oynasın... Altmışlık hanımların ismi acayip danslarda tepindikleri, İstanbul dükahının azıcık delirmiş havası...

«OPERA» DANLIK OLMAK

Kan kırmızısı örtülü masaların etrafını gürültülü bir kalabalık sarmıştı.

Herkes «primadonna» diye sunulan Nevin Pere'yi dinliyordu. «Opera» danlık olmak, eski bir tıtr dahi olsa, reklâmın sağlamıydı.

Yazısız

YAĞM

Carmen'i inlett, madam Bateria'yı sızıldattı sesinde Nevin Pere, grenada diye dramlandı «primadonna», sonracığına geçmişine «yeter» diyerek, gününün yaşantısına bodosladı...

Seyircilere tatlı bir sır tevdi etti:

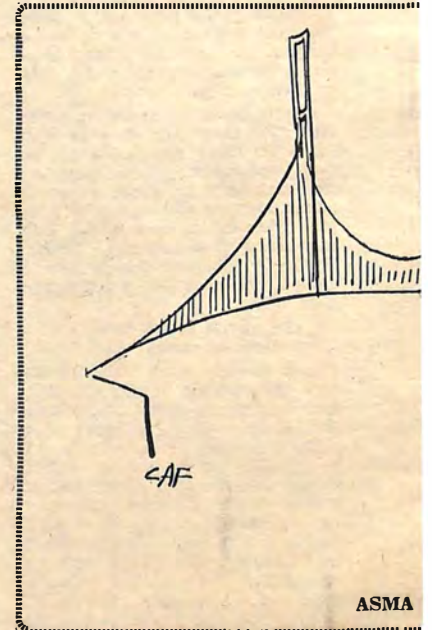
«— Efem... Şimdi size bir şarkı söyleyecem... Benim için Burhan Apaydın tarafından yazılmış... Ben besteledim: «Benim Tatlı Meleğim...» Bana öyle der de...

Aaaa... Akbabam, sen de bana öyle desene... Ömrümde kimsecikler demedi de...

Sözleri şuydu, daha fazlası değil... «Benim tatlı meleğim»

AN
MEI

N
A

ASMA

ENDERUNLU V.

— O gül-endam minî
— Kafana şu şemsiyey

— Kadınlar moda için ne yapacaklarını şaşıyor. —

DUASI!

«Valla da severim, billâ da severim»
«Benim tatlı meleğim»

SAYIN BAKANIN EMRİYLE...

«Tatlı melek» az sonra «Gümrük ve Tekel Bakanının emriyle» samanyolunu okuyacağını bildirdi. Yahu sanatkarlar neden bu stile sapıyorlar ki?...

Hadi memur, hadi politikacı olmanın bazı zorunları var... Sanatkarın yok ki...

«Bakanın emriyleymiş!...

Tövbe!...

İkinci Bakanın göynü de «Dudu dilli» yi çekti. Onun emrini de zayıf zayıf zayıf, kıvrıkcık saçlı bir ço-

cuk yerine getirdi:

«Esmerim»

«Güützelim»

«Ah dudü dillim»

«Ben yanıyorum»

«Aman Allah, ben seviyorum»

Aman Allah ya!...

İmar ve İskân Bakanı coşmuştu. Tempo tutuyordu...

Eğlenmesin mi?

Eğlensin... Oyalanacak da... Eğlenecek de... Gülecek deee... Ama bir havası vardır her şeyin, «Bakan emriyle bile» yaratılamıyacak bir havası...

Mini mini mini etekli bir kız, mini etegini bellerine kadar savurma-

Yazısız

nın mümkünlüğünü buluyordu

Altmışlık hanımlar, İstanbul dükalığının delirmiş havasında zıp zıp zıplayıyorlardı. Örtülerin kırmızısı gözlerde yavaş yavaş kararıyordu. İki Bakan gam kasavet dağıtıyorlardı.

«Aman Allah, ben sevebiliyorum»

Aman Allah ya!

Ben derim ki, «dudu dille», dilini ze şifalar, bir idarecinin, kamunun önünde isteyeceği değil, kendi içinden bile dileyceği «âvaze» olmamalı...

Ben derim ki... Ama benim dediğimden, kime ne gam!

Nimet ARZIK

Küçük memurlar geçim sıkıntısı çekiyor. — Gazeteler —

Ü!

VE MİNİ ETEK

yınsın, yürüsün...

onarsam, görürsün...

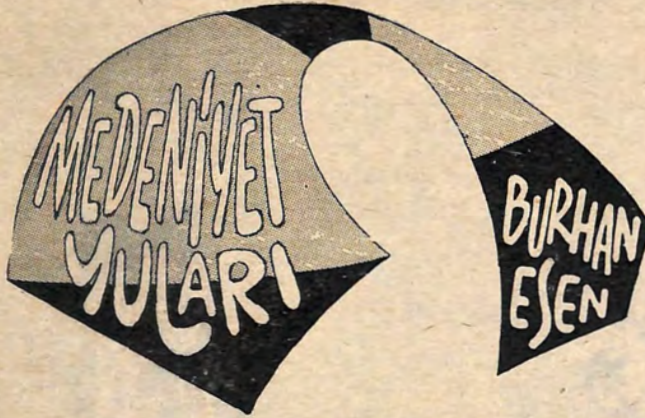
M. ÖZAKMAN

— Geçim sıkıntısı çekersin ha!..

— Çok ateşli kadın... Geceleri de üstü açık yatarmış!

— Merhaba Ömer usta!...
— Merhaba... Yine ne var?
— Parça...
— Of be... Bıktık bu parça lâfından.

— Heç mi artmadıydı?
— Artsa vermez miydin? Yok dedik ya... Sabah sabah insanın başını belâya sokma. Yürü git işine.
— Artması ilâzım. Yarım arşın gumaşın burada. Aha şu tükânın içinde...

— Tövbe Yârabbi... Ulan seni kim dürtüleyip de başına belâ ediyor? Üç arşından dev gibi adama elbise çıkardığımıza şükretmiyor da, üstelik yarım arşınını geri istiyor.
— Emme Gırbıyıkların İrbam iki buçuk arşın gumaşdan hem elbise ittirmiş kendine, hem de üç oğluna pantolon diktirmiş.

— Böylesi insanı kahrından öldürür. Seni gırgıra ahıyorlar, akümültör gibi dolduruyorlar, iadeli taahhütlü başına musallat ediyorlar. Sen Ahmet'in, Mehmet'in lâfına ne bakıyorsun? Kırk yıllık terziye sanat mı öğreteceksin yahu?... Kumaş dediğin reçine. Eni dar. Bunların üç arşını öteki kumaşların yanında iki arşın bile tutmaz...

— Yooo Umar Usta, habeci yerine gitme bizi... Hele etrafı yokla bi kere. Gıyıya köşeye sıkışmıştır. Pırtı sandığını eyicene bi yokla.

— Gel istersen beraber aryalım. Elcağzımla kestim, biçtim, diktim. Geriye ne kaldı, ne kalmadı ben bilemeyeceğim de, sen mi bileceksin?

— Artmıştı diyorlar, gayfedekiler.
— Yine elimi ayağımı titrettin... Şimdi şu üttüyü alıp kafana indirmeden defol git... Kahvedeki hergelele-

re de söyle makaraya alacak adam istiyorlarsa gelsinler ağızlarının pağını vereyim...

Ömer Usta üttüyü yerinden kapmıştı. Mehmet işin fenaya varacağını anladığından selâmeti kaçmakta bulunmuştu.

Kahvede arkadaşları yine etrafını çevrelemişlerdi:

— Vay anam... Terzinin attığı kazığa bak. Geriye bi arşınını iyade etti mi?

— Yooo, virmeyo!

— İstesene, ne duruyorsun?

— İstedim. Gumaşın hepsi üzerimdeymiş.

— Sakın inanma. Ahir zaman yaklaştı desenize. Göz göre göre Mehmet'in kumaşının yarısını yürütmüş.
— Mehmet'in haracını heç kimse yiyemez.

— Öyleyse git, yakasına sarıl namussuzun!...

— Kızgın üttüyü kelleme furacak?

— Hem suçlu, hem güçlü böylesi ne derler. Hırsızlar korkak olur. Üttiye daha önce sen davran! Ütülle kafasını ibreti âlem için...

— Şincik gidiyom. Ya gumaşın attığı gelecek bu gayfeye ya da terzinin kellesi...

Mehmet terzi dükkânına kahveden aldığı hızla, yıldırım gibi girmişti.

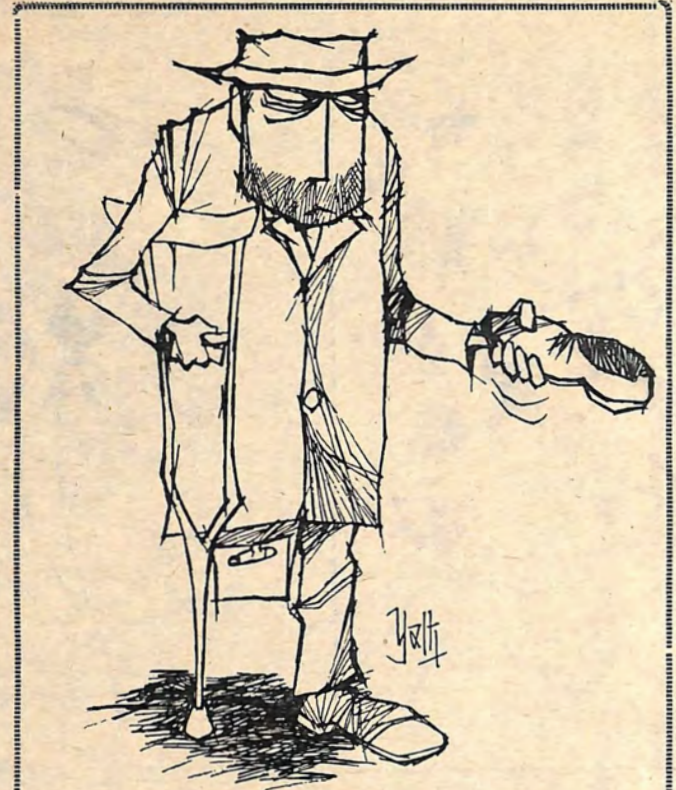
Terzi Ömer alayla sordu:

— Ne o, Mehmet... Ütti başıma geçmedi diye pişman oldun da geriye mi döndün?

— Umar usta, diğne!

— Kumaş lâfı etmiyeceksen otur, bir de çay söyleyim!

— Bu urbayı sen diktin değil mi?

Yazısız

— Şüphen mi var?

— Bu dükkânda kesildi, aha soracıta diledi. Eve götürmedin ya?

— Allah Allah... Eve ne diye götürerim yahu...

— Burada, bu tükânda dikildiğine göre, heç mi parçası yere düşmedi bu soyhanın? Gırpıntısı da yok mu?

— Haspınallah... Kırpıntıyı ne yapacaksın?

— Ne ideceğimi ben bilirim. Eyi bil ki... yongasını olsun almadan dışarıya adımımı bilem atmam. Ütü değil ya, gökten ıldırım düşürsen çeresi yok. İş inada bindi gayri.

Ömer usta bir süre düşündü. Mehmet'in bu sefer kararlı geldiği anlaşıyordu. Dışlerini sıktı:

— Dur öyleyse, dedi, ben şimdi sana, kumaş dediğin o reçinenin parçasını bulup veririm.

— Helbet vireceksin. Memmet ömründe gimseye haraç yidirmedin...

— Bu muydu? diye sordu.

— Temam... Gördün mü, yalan mı dimişim? Az emme, yine de kalmış...

— Şöyle yakına gel. İyice bak. Yanlışlık olmasın!...

Mehmet terzinin elindeki kumaş parçasını incelemek için iki adım ileriye atmış, başını aşağıya doğru eğmişti.

Ömer usta çevik bir hareketle elindeki kumaş parçasını Mehmet'in boynuna geçirmiş, ön taraftan bir ilimik vurarak, sıkıya bağlamıştı. Mehmet boğulur gibi olmuştu. Kement atılarak, boynuna ilimik geçirilen Osmanlı vezirlerinden farkı yoktu. Bereket güçlü, kuvvetliydi. Can havliyle terzinin kumaşı çeken kollarına sarılmış, bir ara elinden kurtularak, kaçmaya başlamıştı.

Kahveye geldiği zaman kumaş parçası, boynundaki ilimiki ile, olduğu gibi duruyordu. Kahvedekiler önce bu duruma anlam verememişlerdi. Ama, terzi ile aralarında çetin bir mücadele geçtiği belliydi.

Mehmet'in etrafını çevrelemişlerdi. Her kafadan ayrı ses çıkıyordu:

— Yuları boynuna terzi mi taktı?

— Yooo, bu merkep yularına benzemiyor. Medeniyet yuları olsa gerek!

— Kır yular, kır...

— Kır yularla kır ata benzetmişler.

— Kır at değil de, kadınlar gibi boynuna tülbent sarıldığına göre kır avrat...

— Şimdi iyil benzettiniz. Gerçekten kiravrat!...

Yıllar sonra bu kır avrat sözü değişime uğrayarak Kiravat haline sokulmuş.

Bana bu hikâyeyi anlatan kişi:

— Kiravatın mucidi terzi Ömer ustaya teşekkür borçluyuz, demişti.

— Neden, boyunlarımız birer ilimik vurduğu için mi?

— Elbette... Ya attığı kumaş parçası Mehmet'in boynuna dolanacak yerde, kulaklarının üstünde kalsaydı...

Şimdi biz, uygarlık uğruna, malûm yuları kulaklarımızın üzerinde taşımak zorunda kalacağız!...

Burhan ESEN

— Allah rızası için bozuk para!..

Hitlerin ruhu dünyayı harbe teşvik ediyor. Silah şakırtıları her yerde duyulmaya başladı

VAŞİNGTON, (Acele) — Gece yarısına doğru İkinci Cihan Harbinin organizatörü Adolph Hitler'in ruhu yine piyasaya çıkmış ve bütün dünyaya hitaben:

«— Das liben vasis das harben ve telefunkten» demiştir... Daha sonra sinirli bir sesle sözünü tamamlayan Hitler şunları söylemiştir:

«— Vasis das... Yani bu nedir?... Hepiniz evlerinizde tembel tembel oturuyor ve ispanak pişiriyorsunuz z. Harp edin... Ferahlık ancak harpte var. Durmayın birbirinizin üstüne atlayın... Dünya bu kadar karışıkken her çıkmazsa başka zaman çıkmaz... Hayl Hitler...»

İŞTE, HITLER — Gene dünyayı karıştırmak istiyor... İnsanda biraz utanma olur...

HARP NEDEN ÇIKMALIDIR?

Yazan : ALFRED KRUPP

ALFRED KRUPP
«Demir, çelik, kurşun, tank, vapur, sandal fabrikası müsteciri.

Tel: W-78 — München.»

BİZ silah fabrikatörleri, her yirmi senede harp çıkarmaya çalışırız... O kadar tank, tayyare, denizaltı, top, tüfek yapıyoruz. Rica ederim beyler... Çoğumuz çocuğumuzun yüzünden aç mı kalsın?... Ayrıca harp ruha sükun veren, binlerce insanı rezil ve sefil eden tabii bir afettir... Tarihün gölgesine başka bir mâna veren biz silah fabrikatörlerinin ne kadar müşkül durumunda olduğumuzu takdir edersiniz... Tabii ki yüzbinlerce kişi bu arada harcanacaktır... Ama neticede biz de yolumuzu bul-

cağız... Sulh taraftarlarına şu iki lafımı etmeden geçermiyecğim:

Gelin erkekseniz kapışalım... Ama netice gene bizim lehimize olacaktır... Haydi baylar... Silahlar gıcır gıcır, fabrikalarda bekliyor... Satması bizden, atması sizden... Ayrıca her silaha bir kurra numarası...

✱

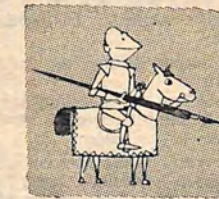
YARIN ZİRVE TOPLANTISI VAR — Dünyanın beş seçkin kafası yarın öğle yemeğini müteakip zirvede buluşacaklar ve aşağı bakacaklar, filmler çekecekler ve bu arada karar vereceklerdir. Bu karara göre alınacak karar karar verildikten sonra alınacaktır...

YA BUNLAR — Şu robotlaşmış yüzlere bakın... Öldürme hissinin insanları ne hale getirdiğini görün... Gidiyorlar... Ama biraz sonra soldan geri dönecekler ve pişman olacaklar... Kabahat bunlarda değil, bunları şeydende... Ama elbet bir gün onu da yakalarız...

ranı ensemek için tam siper yatmışlardır... Şu anda bütün dünyada huzur bozucu bir sessizlik vardır. İlk patlamayla herkes birbirinin üstüne atlayacaktır.

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

SULHCULARLA SAVAŞÇILAR ÇARPIŞTI ŞİMDİDEN ONBİN ÖLÜ VAR.

Büyük şehirlerin ana caddelerinde dün sabaha karşı sulhcular yürüyüşe geçmiş, dövizlerle giderlerken savaşçıların hücumuna uğramışlardır. İlk anda neye uğradığını şaşırان sulhcular, sonradan toparlanıp savaşçıları Şişhane'den Unkapanı'na doğru sürmüşler ve çoğunu havuzların oradan Haliç'e dökmüşlerdir... Elleriindeki dövizleri sallayarak geri dönen sulhcular: «Vuran da bir vurulan da — Kel kafalılara ölüm — Dünya rahat uyumak istiyor — İnekliliğin lüzumu yok — Babamızı kandıramazsın kel kafalı — Azrail Go Home» gibi dövizlerle cam çerçeveleri indirmişlerdir.

ADI SAVAŞ OLANLAR EVLERDEN ÇIKAMIYOR — Tesadüfen bile olsa adı savaş olanlar korku içinde evlerden çıkamamaktadır. Her geçene adı sorulmakta, yanlış ad verenler kıyasıya dövülmektedir... Dünyanın birçok yerlerinden dumanlar çıkmakta fakat bu çıkan dumanların sebebi bir türlü bulunamamaktadır...

FIKRA:

PATLATAMAZLAR

Korkunayın, insanlık artık savaş istemiyor... Bana kalırsa bütün kıskırtmalar Necati ve arkadaşlarından geliyor... Ellerine ne geçecek?... Bir iki manyağın sadist zevkine kanaçak bir dünyadamıyız?... İşte bütün bu suallere cevap vermek zamanı gelmiştir... Ey dünyayı idare edenler!... Kendinize gelin!... Elâlemin sübyanına acımayacak kadar gözünüzü hırs bürüdüyse, yakın tarihi bir kere daha okuyun... Ahlat Kitabevinin yayımdır... Ciltlisi 15 liradır... Ödemeli de gönderilir...

CEVDET TAHSİN

— Vallahi babam da pek öyle yorgun değil ama bilmiyorum. Babamı tanıy mısınız bilmem. Ama nereden tanıyacaksınız, biz bu şehire yeni geldik. Benim babam müteahhitti, sonradan batırdı, bir daha toparlandı, yine batırdı. Kendisine kala kala bir yığın hatırlı arkadaş kaldı. Babamın arkadaşlarının çoğu Ankara'da...

Dehri efendi, arkadaşlarının gözlerine baktı. Sanki:

— Demedim mi ben size, gördünüz mü? diyordu...

Süleyman bey:

— İnşallah burada devamlı kalırsınız, dedi.

— Vallahi bir şey diyemeyeceğim. Babamın işlerini Ankara'dan takip edenler var. Şayet babamın o işi olursa benim de onlarla gitmem gerekecek. Zaten ben buraya da kendi isteğimle girdim. Babam o kadar söyledi, kızım ne işin var çalışmakta, ben sana istediğini ahırm. Ama ben ısrar ettim çalışacağım diye. Değil mi ya efendim, koskoca kız oldum, niçin babama yük olayım?

— Doğruuu, çok doğru, dedi Süleyman bey. Kızlar yetişince analarına babalarına yardım etmelidirler değil mi ya? Olabilir efendim, insanın babası çok zengin olabilir, ama düşmez kalkınmaz bir Allah, bakmışsın bir gün insan kendini fakirliğin kucagında bulur...

Remziye hanım:

— Hayır, babamın durumu şu anda yine çok iyi. Zaten buraya da bir iş için geldi. Faat babam öyle ufak işler yapacak bir müteahhit değildir. O büyük işler ister, mesela milyonluk...

— Aaaa, dediler dördü birden. Milyonluk ha!...

— Evet, kendisi bir kaç tane milyonluk iş yaptı...

Ufak memur milyonu düşünemedi bile. İş böyle olunca, dört memurun dördünün de ağzı açık kaldı... Ondan sonra kızın elbisesini ayakka-basını kontrol etmeye başladılar...

Evet, bu bir zengin müteahhit kızıydı. Şahsen Süleyman bey:

— Şunun ayağındaki ayakkabı benim hanımın ayağında olsa aşağı yukarı on yıl dayanır, diye düşündü. Hem ne kadar güzel bir ayakkabı o öyle. Mutlaka çok pahalıdır...

Yakup bey de kızın blüzüne bakıyordu...

«Ah ah, şöyle bir blüz alabilseydi karısına, var ya kadıncığız kendisinden tam altı ay hiçbir şey istemezdi. Nedeni acaba bu blüz, naylon mu? Şu yeni çıkan naylonlardan?»

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Dehri efendi de kızın eteğine bakıyordu: Tiftik tiftik bu etek. Arasında yol yol çizgiler vardı. Bejin üstüne bu açık mavi çizgiler çok giymişti... Belliydi canım, giyinişle, serbestliğiyle, davranışlarıyla bu bir zengin kızıydı. Belki de sırf iş olsun diye burada çalışmaya gelmişti. Belki de eğlence olsun diye... Bu zengin kızları şumarık olurlardı. Bir şey isterler, o şey alınmayınca her türlü çığnıhı yaparlardı. O da bir şey istemiş olabiliirdi babasından. Babası da:

«Alamıyacağım kızım» deyince, o dayatmıştı:

«Öyleyse ben de çalışırım, kendi hayatımı kendim kazanırım» diye... Süleyman bey, içinden:

— A yavrum, senir buradan aldığın, dudağının boyasına yetmez! Sen bize bakma, biz aldığımız parayla altı yedi nüfusu idare ediyoruz ama, işte kelimenin dediği gibi idare ediyoruz... Yoksa onları gerektiği gibi ne giydirebiliyoruz, ne de yedirebiliyoruz... Tok tutar diye dayan makarnaya, dayan bulgur pilavına. Arkasından da içtin mi iki bardak su, ne olur o makarnalar, ne olur o bulgurlar, her biri davul gibi şişer midenin içinde. Ondan sonra acıkar mı hiç o çocuk? Akşam üzeri eline kocaman bir parça ekmek... Akşam da öğlenden artan makarna arkasından uyku... Ve ondan sonra bizim çocuklar evelallah koyun!

Fakat ne olursa olsun, nüfus dairesinin dört memuru da bu kızın karşısında kendilerini biraz daha ufalı, biraz daha yok olmuş hissettiler... İsterlerdi ki buraya kendileri gibi bir fakir kızı gelsin, onlar gibi giyinsin, onlar gibi yesin, onlar gibi konuşsun... Ama bu kız öyle mi konuşuyordu ya!...

— Bu yaz Şile'de aman ne güzel tatil yaptık ne güzel tatil... Arkadaşlar tavsiye ederim, yaz tatilinizi geçirmek için çocuklarınızla Şile'ye gidin. O kadar güzel denizi var, o kadar güzel kumu var ki...

Aaa bu kız deli miydi? Hem küçük memur olacaksın, hem de yaz tatilini geçireceksin... Acaba hangi ufak memur hayatı boyunca bir kez olsun tatil yapabiliyordu? Sen örneğin Dehri efendi, mesleğin son kilometrelerini tepiyorsun, bir karı bir kocaydın, hiç gidebildiniz mi Şile'ye... Şile'yi bırak, Ankara'yı gördün mü?

Vah kızım vah, sen kendini umum müdürlerin, valilerin, milletvekillerinin yanında mı sandın? Yahü bunlar nüfus dairesinin kâtipleri be... Ayda elleri bir gün para gören insanlar. Ondan sonra da tam bir ay o paranın hayaliyle yaşayan, kasabın, bakkalın, ev sahibinin parasını düşünen insanlar. Bunların hiçbir kendileri için kazanmazlar ki parayı. Bakkal için kazanırlar, kasap için kazanırlar, ev sahibi için kazanırlar... Hele ev sahibi yarı yarıya ortaklar bunların paralarına. Sanki burada kendisi akşama dek kütük dolduruyormuş gibi ay başı olunca lüp yutar paramın yarısını...

— Sonra arkadaşlar Abant'ta da mutlaka görün?... Nereyi dedi nereyi? Abant'ta mı? Orası da neresi? Var mı Türkiye'de öyle bir yer?... Yok canım galiba bu söylediği yer gâvur memleketlerinde olsa gerek. Bak sen şu kızı gâvur memleketlerini de görmüş... Süleyman bey sordu:

— Fransa'da mı Abant Remziye hanım? — Aaa aa ne Fransa'sı? Ayol Bolu'nun orada. Bir göl ki sormayın. Tabiat güzelliğine diyecek yok. Hiç bir şey bilmeseniz bir çadır kurun gölün etrafına...

Ya oraya dek nasıl gitmeli Remziye hanım? Ufak memurun bütçesi öyle inceden inceye hesaplanmıştır ki, onun içerisindeki her kuruş, satın bir çarkı gibidir. O kuruşlardan

bir tanesini çekip çıkardınız mı aradan, bütçe altüst olmuş demektir. Bir daha da o bütçeyi doğrultacak babayığıt yoktur dünyada...

— Sonra efendim biz evvelki sene Ayvalık'a, teyzemin yanına...

Ufak memurların böyle şeyler iştiklari zaman suratları asıldığı için Dehri efendinin suratı sarka sarka bir karış olmuştu. Hele Yakup bey, bu ay başı biraz fazla açıldığı için fazlaşan bakkal hesabını nasıl ödeyeceğini düşünüyordu...

Şile'ymiş, Abant'mış, Ayvalık'mış... Ah kızım ah, ne diyorsun sen! Biz onları rüyamızda bile göremeyiz. Rüyası bile yasak edilmiştir onların bize. Biz ancak evi biliriz, daire üzerindeki sokakları biliriz, bakkalı biliriz, kapıkaççı oynadığımız kalıveyi biliriz. Yazın sıcakta yandığımız zaman çeşmeden akan suyu deniz suyu zannederiz, canımız baklava istedi miydi ekmeğin üzerine biraz şeker eker yeriz, canımız saz bar istedi miydi, karımızı soyar sevdederiz...

Bir şey değil, kız geldikten sonra olan Süleyman beyin onsekiz senelik, Yakup beyin on senelik elbisesine olacaktı... Çünkü Remziye hanım, bir giydiğini bir daha giymiyor, her gün bir çeşit elbiseyle geliyordu daireye. Bugün nefti bir tayyör, yarın siyah eteğin üzerine açık mavi bir blüz, öbür gün bebe yakalı bir kırmızı yün rop... Bu yüzden kimse bayramlığın çıkarp torbasına koymıyordu...

Evde kadınlar da şaşmışlardı kocalarının bu haline. Süleyman bey ki, o bir gün için giydiği elbisesini, daha kapıdan girer girmez, bir gelinlik çıkarır gibi üzerinden çıkarır, bahçeye çıkarak tam yarım saat fırçalar, sonra itinayla torbasına koyarak odanın güneş görmeyen duvarındaki hususi çivisine asardı. Ama şimdi:

— Müfettiş hanım, müfettiş, diyor başka bir şey demiyordu...

— Yahu bu müfettiş bir aydır mı teftiş ediyor?...

— Ediyor hanım ediyor, bu kez işi çok sıkı tutuyor...

— Vallahi elbisen bir tarafından su koyuverirse ben karışmam...

Süleyman bey düşündü, taşındı, hakikaten bu emektar elbise böyle her gün hiç acımadan giyinişle mutlaka iki aya almaz her tarafından su koyuverirdi... Hem isyanı çok feci olurdu bu onsekiz yıllık elbisenin. Bir isyan etti miydi, ondan sonra bir paçası bir elinde, öteki paçası öbür elinde kalırdı. O onun için bir şeyler düşünmeliydi Süleyman bey. Düşündü ve buldu:

— Hanım, sen bunun içine yeni bir astar çek!...

— Ya astar?

— Ucuzluğun dan iki metre alher borca... Yoksa müfettiş gitmeden bizim elbise gidecek... Kız marka lâcivert bu kız marka... Şimdi nerde böyle kumaş?... Bir elden çıkarırsak bir daha böyle kumaş bulamayız...

Bulamazdı Süleyman bey, çünkü şu anda Süleyman beyin bir elbise yaptırması demek, çocuk çocuğun bir ay için hiçbir şey yemeden ağzını havaya açmaları demekti...

İlyas efendi'nin dünyası ise bambaşka idi... Sanki yıllardır hayalinde yatan kız Remziye hanımdı... Nasıl da Tanrı göndermişti onu ayağına dek. Zaten kız da en çok yüzü İlyas efendiye veriyordu... Diyordu ki:

— Ben zannedirdim ki memurlar, hemen memur oldukları zaman evlenirler. Ama siz evlenmemişsiniz. Galiba gönlünüze uygununu bulamadınız?

İlyas efendi: «Ah Remziye hanım, gönlüme uygun sensin, seni buldum» demek istedi ama, nasıl demeliydi, nasıl bu cesareti kendisinde bulmalıydı insan?... Sen bir zengin müteahhit kızsı, bense küçük bir nüfus kâti-bi İlyas efendi. Var aramızda bir okyanus...» (Devamı var)

Emekli, dul ve yetim maaşlarına zam yapıldı. — Gazeteler —

Kıskanç Kadın

ÇEVİREN:

SÜHEYLÂ AYKUT

RODY heyecanla yutkunuyordu. Dürbünü tutan elleri uyuşmuş ve nemliydi. Alnında ter dam-laları boncuk boncuktu.

Komşularının bahçesinde, yüzme havuzunun yanında, çimlere üzerine uzanan güzel vücutlu kadını bir saatlik büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. Güneş ışınlarından tam mäsasiyle yararlanmak isteyen bu eşsiz yaratık çirliçiplaktı. Rody, kim olduğunu iyice seçemiyordu ama, bir sinema artistiyle karşı karşıya olduğundan şüphesi yoktu.

Önce, rastgele başını uzattığı pencereden gördüğü manzarayla gözlerine inanamamış, bir hayal oyununa kurban gittiğini sanmıştı. Oysa sabahın erken saatiydi. Uyanıktı. Rüya görmüyordu. Açtı ve içki de içmemişti. En derin sarhoşluklarında bile böylesine güzel ve heyecan uyandıracı bir vücut tahayyül edemezdi.

Gözlerinin önünde kurbagalar sıçırıyor, bir yandan bir yana tavşanlar koşuyor, sarı filler hortumlarını kaldırarak doluyorlardı. Rody'nin başı dönüyor, kalbi patlayacak gibi hızla atıyor, kendini gittikçe kötü hissediyordu.

Bu büyüleyici sahneye dalmış gitmişken karısı Calissa'nın odaya girdiğini ve kendisine seslendiğini işitmedi. Hırslı bir çığlık odada bomba gibi patlayınca yerinden sıçradı.

— Rody!.. Ne yapıyorsun orada?

Sorunun cevabını beklemeden pencereye yönelen Calissa, kocasının seyrettiği çıplak, güzel vücutlu kadını görünce dondu kaldı! Oh!.. Bu ne küstahlıktı!.. Bu ne rezaletti!.. Güzel vücutlu olduğunu inkâr edemediği bu yabancı kız da kimdi? Kendisini çirliçiplak göstermekten utanç duymayan bu edepsiz de kimdi?..

— Ben şimdi yapacağımı bilirim, diyerek kocasının yanından ayrıldı. Sizlere bir ders vermeli..

Azimli adımlarla küçük yeğeni Bobby'nin odasına giren Calissa, çocuğun kuş sapanını aldı. Kırmızı balıklarla dolu akvaryuma elini sokarak, her biri bir okyanus hatırası olan küçük çakıl taşlarından birini çıkararak yerleştirdi. İhtiyatla, cephele ilerleyen bir savaşçı gibi koridoru geçip banyo penceresini açtı. Ve.. Komşu bahçede çimler üstünde sere serpe yatan rakibesinin kalçasına nişan aldı.

Taş gürültü çıkarmadan fırladı.

Gürültü çıkarmadan fırlayan taş hedefine isabet edince korkunç bir patlayış Rody ile Calissa'yı şaşkına çevirdi.

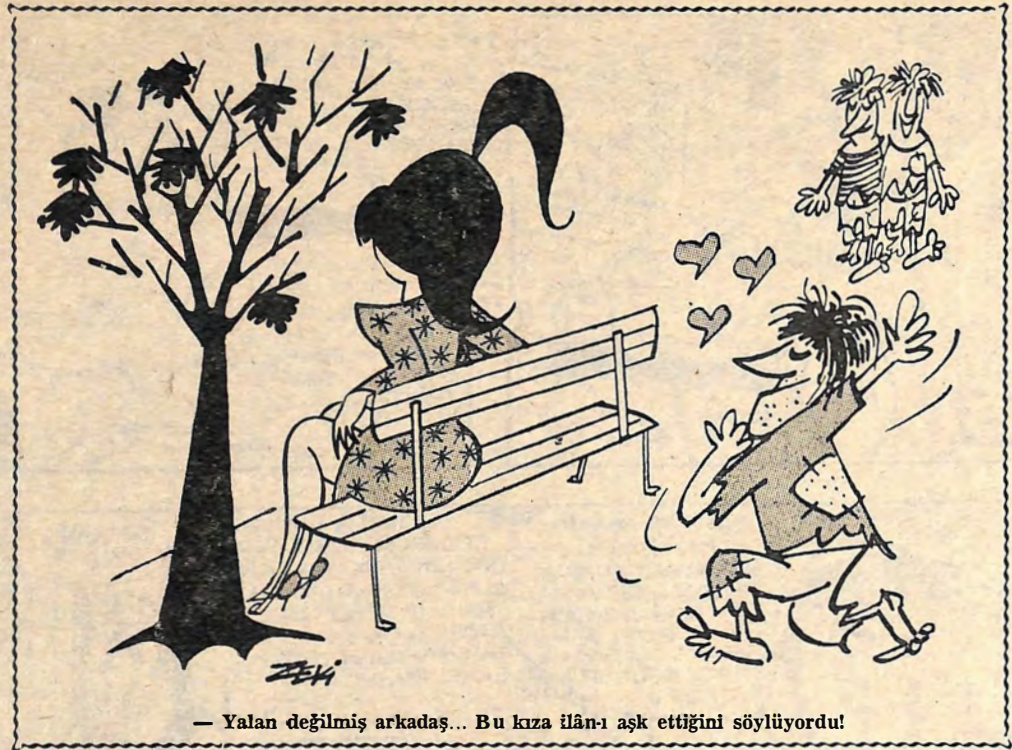
Güzel kız bir anda kaybolmuştu!

Bir buhar olup havaya karışmıştı sanki!..

Heyecandan Rody'nin eilinden dübü, Calissa'nın da sapanı yere düşürdü.

Komşuları köşkün sahipleri bağırarak dışarı fırladılar. Adam küfrederek, sağa sola bakıyordu. Başını kaldırıncı Rody ile Calissa'yı gördü. Onlara doğru yumruğunu sallayarak:

16

— Yalan değilmiş arkadaş... Bu kıza ilân-ı aşk ettiğini söylüyordu!

— Ödeyeceksiniz yaptığınız şeyi! diye bağırdı.

Rody kederle karısına bakarken hiddetli komşunun sesi onlara kadar yükseliyordu:

— Bebeğimi mahvettiler!.. Ahlak-sızlar... Kendi janrında ne güzel bir süstü halbuki!.. İnsanların bu kadar kötü olabilecekları aklıma gelebilir miydi ki?.. Kimseye zararı olsa bar!..

— Domuz! diye Calissa kocasına çıkıştı. Havayla şişirilmiş lastik bir bebekle bile tahrik olmaya çalışı-yorsun!..

— Kıskanç! diye Rody karısını azarladı. Onu öldürdün!..

Bir saat sonra komşuya, patlattıkları lastik kadının bedelini ödeyen Rody kederle:

— Bu parayla pekâlâ canlı bir güzele sahip olabiliyordım, diye söylendi-yordu.

Çeviren:

Süheyilâ AYKUT

Zamane kızı

Zemheri soğukta mini eteğin
Sunma da gönüle baharı yazı.
Ateşin kalbine nice erkeğin,
Edalı işveli zamane kızı...

Saçların rüzgârda ibrîşim köpük,
Okşayıp sevilme ister öpücük,
Goncaşın dâhında açmış küçücük;
Edalı işveli zamane kızı...

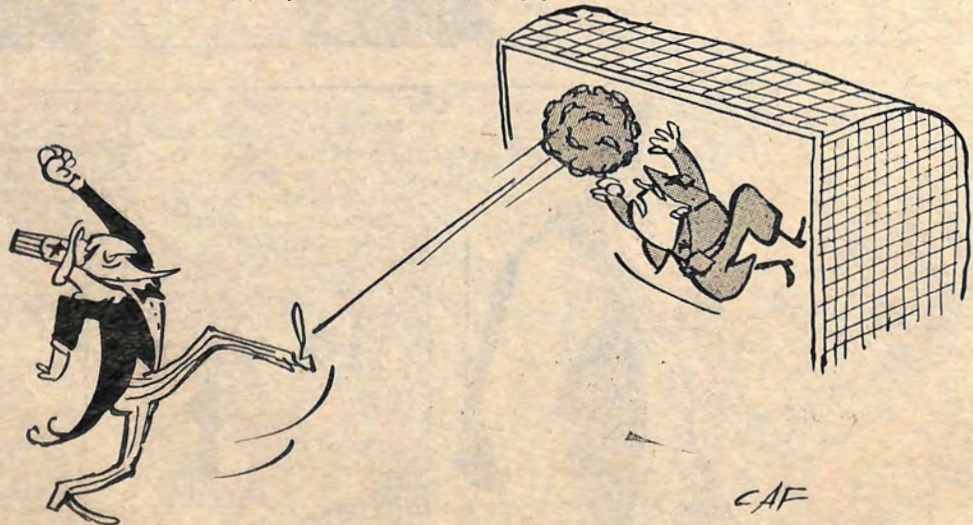
Sendedir baharın lüle zümbülü,
Pembecik dudağın sarmaşık güllü,
Bir çapkın bakışın yakar gönüllü;
Edalı işveli zamane kızı...

Güvercin kanadı nâzenin elin,
Bir tutam ipektir incecik belin,
Her zaman güzelsin, her zaman gelin;
Edalı işveli zamane kızı...

Kelebek misali hep uçarısın,
Bahni cömertçe sunan arısın,
Mevsimsiz açılmış aşk baharısın;
Edalı işveli zamane kızı...

Samim AGAR

Ay yarışında Amerika Rusya'yı geçti. — Gazeteler —

— GOOOL!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Adres

Londra'nın bitmeyen sisli için-
de yolunu kaybeden Fransız tu-
risti, tosladığı ilk adama sordu:
— Afedersiniz... Taymıs nehri
nerededir?
— Tam benim arkamda...
— Emin misiniz?
— Evet. Oradan şimdi çıktım!

Yabancıyla olmaz

Oğlan, akrasını küçük kıza sor-
du:
— Büyüdüğün zaman benimle
evlenir misin?
— Evlenemem, dedi kız. Çün-
kü bizim ailede sadece akraba-
larla evlenilir.
— Haydi canım, hiç öyle şey
olur muymuş?
— Elbette olur. Olmasaydı, ba-
bam annemle; büyük babam, ba-
baannemle; ablam, eniştemle ev-
lenir miydi?

Kolaylık

Gazeteyi eline alan kadın:
— Bugünkü yıldız falım, bir
hediye alacağımı söylüyor, diye
sevinçle bağırdı.
— Gene dört ayak üstüne düş-
tün desene, diye takıldı kocası.
Bir süre düşünen kadın:
— İki yorgunluk olmasın sana,
dedi. İstersen akşam büroya ge-
leyim, alacağın hediyeyi kendim
seçeyim!

— Sütyenimin inceliğinden ş-
ikâyet ediyordunuz.. Ben de çıkar-
dım işte!

Dâva

Karısından boşanmak isteyen adam avu-
katına:
— Beş yıldan beri her kavgada edişimizde
başımıza çeşitli eşyalar atar, diye karısı hakkın-
da bilgi veriyordu Tabaklar, vazolar, fırçalar...
Avukat sordu:
— Madem geçimsizliğiniz beş yıldan beri
sürüp gidiyor, neden daha önce değil de, bo-
şanmak için şimdi müracaat ediyorsunuz?
Adamcağız boynunu büküttü:
— Son günlerde iyi nişan almaya başladı!

Öğüt

Allenin en yaşlı erkeği, damat adayına ö-
ğüt veriyordu:
— Evlilikte mutlu olmak istiyorsan, kari-
nın söylediklerinin aksini söylemeyeceksin.
Beklemek kâfi... Nasıl olsa günün birinde o,
fikrini kendiliğinden değiştirecektir.

Avrupa'nın NATO şeref kıtası!

Garanti

Kucağındaki papağanla hışımına kuşçu dükkânına giren kadın:
— Mösyö, dedi. Dün bana «Kuşların en iyisidir» diye satmış
olduğunuz bu papağandan şikâyetçiyim!
Hayretle:
— Yaa, diye cevap verdi kuşçu. Konuşmalarınıza mı karışıyor?
— Ah, keşke öyle olsa... Her ağzını açışta önüne gelene kü-
für savuruyor!
Rahatlayan kuşçu güldü:
— E, artık o kadarlık kusura da siz görmeyiverin canım...
Doğrusunu isterseniz ne kumar oynar, ne alkol kullanır, ne de
sigara içer... Yalnız kafası kızdıka ona buna küfür eder!

Beceriklilik

Geldiğinden beri öğrenmekten çevresindekilere konuşma sıra-
sı vermeyen genç kadın:
— Bugünün kadınları çok tembeldir, diyordu. Yardımcısız hiç
bir şey yapamıyorlar. Oysa ben kimseden yardım istemem. Ha-
yatımda ne yaptıysam, tek başıma yapmışımdır.
Dinleye dinleye kafası şişen erkeklerden biri sordu:
— Üç çocuğunuzu da mı?...
— Üç çocuğunuzu da mı?...

— Pahalı mı? Hiç de değil matma-
zel.. Bunun üzerinde neler yapıp
dığını bir bilseniz!..

Alışkanlık

Polisler kolları sıvamışlar, du-
rumunu şüpheli gördükleri bir
sarhoşu konuşturmaya çalışıyor-
lardı. Bir saat sonra polislerden
birini çağıran komiser sordu:
— Nasıl, itiraf etti mi?
— Maalesef, dedi polis. Elimiz-
den gelen her şeyi yaptık, fakat
ağzından lâl alamadık.
— Anlaşılan suçunu gizlemekte
inat ediyor.
— Valla bilmem. Kafasına her
cop yiyeşte sadece, «Seninle aynı
fikirdeyim karıcığım... Haklısın
karıcığım» dan başka bir şey söy-
lemiyor.

Başka türlü olmazdı

Balayından dönen genç gelini
muayene eden doktor:
— Hâmilesiniz madam, dedi.
Ama ne yazık ki, karnızdaki
çocuk «C» harfi gibi duruyor!
Genç kadın:
— Olabilir, dedi. Zira balayımı-
zı Woksvagen arabamızın içinde
geçirdik.

Provada...

Opera provalarından bir türlü
memnun kalmayan direktör:
— Biraz daha ihtiraslı davra-
nın canım! diye bağırdı tenora.
Opera dışında siz hiç sevişmedi-
niz mi?
— Seviştim, diye cevap verdi
tenor. Fakat sevişirken hiç şarkı
söylemedim.

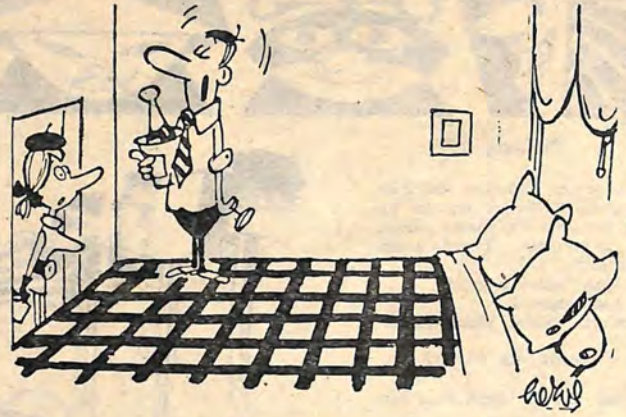
Yazısız

Mektup

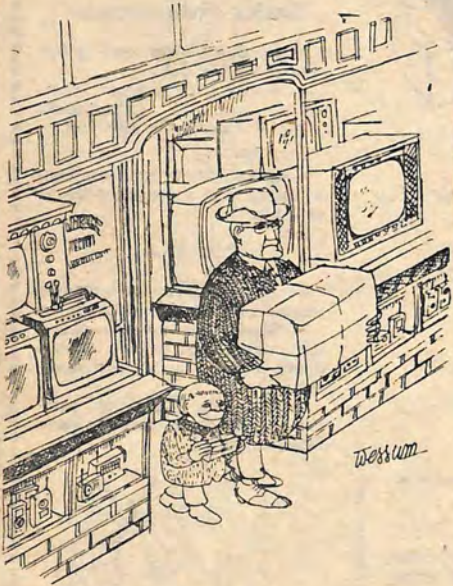
İskoçyalı genç, yine İskoçyalı bir ailenin
tek kızına âşık. Bu dertten kurtulmak için
günlerce kafa yordu, karşılaşmayı tehlikeli
bulduğundan, kızı babasından mektupla iste-
meyi uygun buldu. Bu sefer de mektup yaz-
manın güçlüğü çıktı karşısına. Evet, kızı iste-
yecekti, isteyecekti ya, konuya nasıl girecek-
ti? Kalem eline aldı ve üç beş kelime ile mek-
tubu tamamladı: «Aziz mösyö: Size, aylık büt-
çenizden iktisat yapma fırsatı verdiğim için
çok mutluyum. Ailenizden bir kişinin bakım
işini üstüne almama müsaade eder misiniz
acaba?»
Mektubu zarflayıp postaya verdi, ertesi
gün cevap yerine bedava bakılmak için kızın
babası geldi!

YAZISIZ

— EVİMDE LÜZUMSUZ EŞYA İSTEMEM !..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

— EYVAAH!.. BÜYÜK ANNEM YİNE AŞIK !..

— İSLİK ÇALMADAN İŞİNİ YAPAMAZ MISIN SEN ?..

— SANA DEMEDİM Mİ TAKMADIR DİYE ?..

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

(Basın : 60103 - A - 20168 — 53)

YARINI

**TALİHE
TESADÜFE
BIRAKMAYINIZ**

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 54)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATİ : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

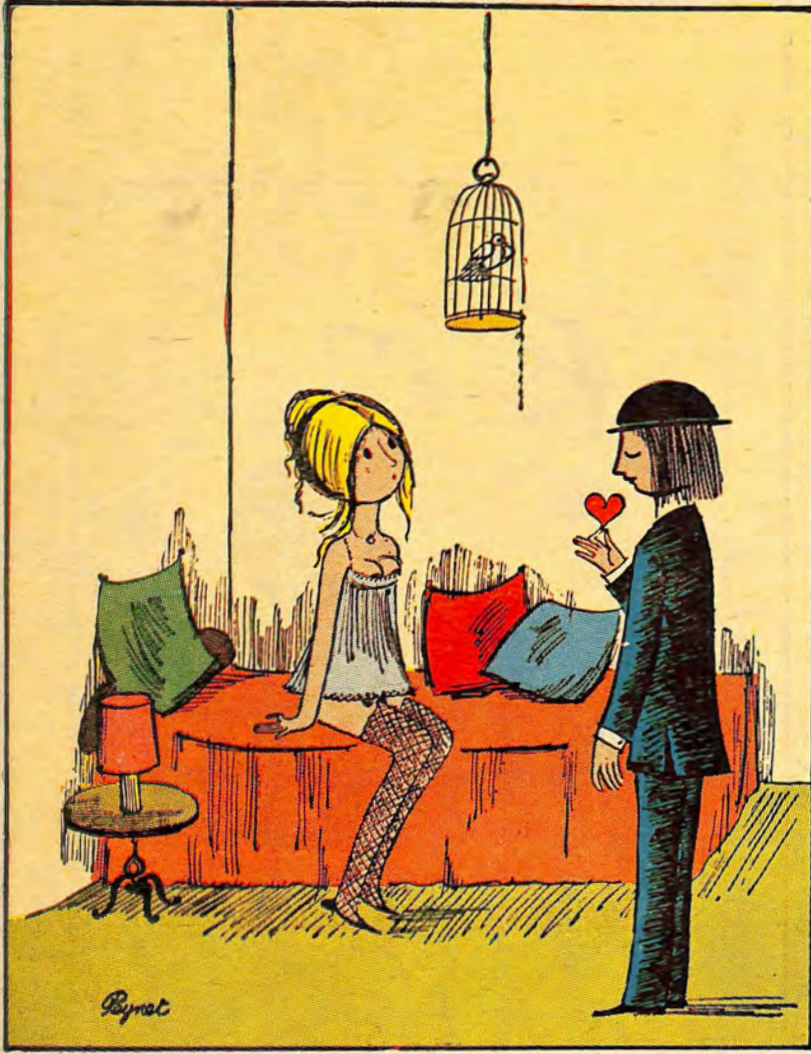

**Şansınız
Başarıdır
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

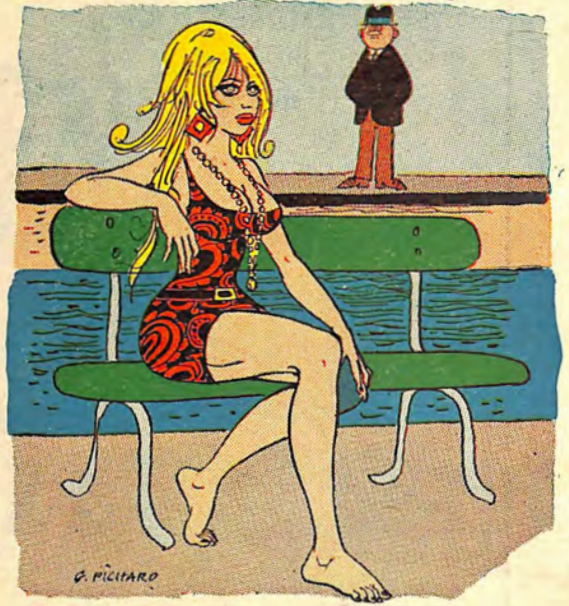
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : A - 20519 - 60405 — 55)

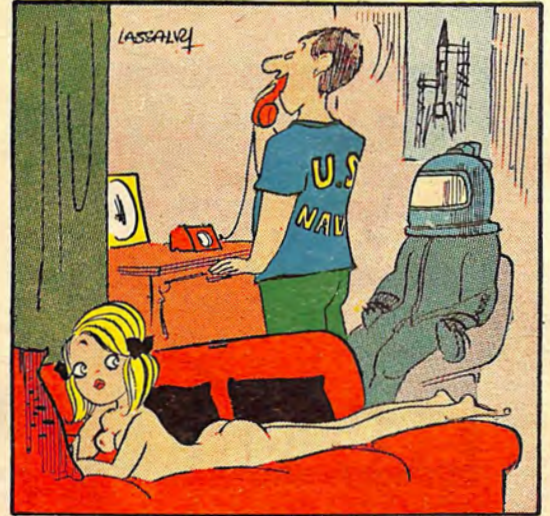
AKBAHA

— İŞTE SEVGİLİM, BÜTÜN SERVETİM BU !...

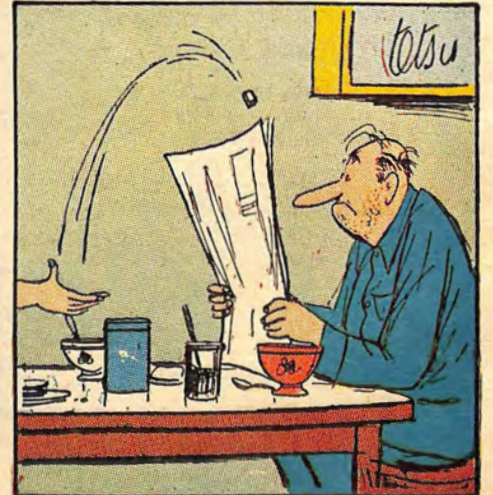
— AH, BİR ASMA KÖPRÜ OLSAYDI ŞİMDİ !...

— BİLİYORMUSUNUZ KUMANDANIM, ŞU ANDA YUMUŞAK İNİŞTEN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNÜYORUM

— PANTALONLA HOŞUNUZA GİTMİYECEĞİMİ BİLİYORDUM... ONUN İÇİN İÇİME BİR DE MİNİ ETEK GİYDİM !...

— AL, ŞEKER İŞTE !...